

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி கக.] தூர்மதி-ஹு சித்திரை-மீ [புருதி கா.
Vol. ௨1௩. April—May—1921. No. 6.

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவிண்ணப்பம்.*

கனவான்களே!

கவியின் உண்மைலக்ஷணத்தைச் செவ்விதின் உணர்ந்து நாம் இன் பறுநற்ொருட்டும், நமது தாய்மொழியாகிய தமிழில் அவ்வகை லக்ஷணங்கள்நிரம்பிய செய்யுளிலக்கியம் கிளையோடிவளர்த்தற்பொருட்டும், இப்பிரசங்கம்செய்ய நான் முன்வந்துள்ளேன். பிரசங்கம் ஒன்றினால் எனது நோக்கம் நிறைவேறுமோவெனின், ஒருவாறு சிறைவேறுமென்றே நம்புகிறேன். ஒருநிலத்திற் பயிர் செழித்து உண்டாகவேண்டி மாறால் அதற்கு நிலத்தின்வளமும் வித்தின்நலமும் முக்கியமானவையாம். வித்துபோன் எத்தன்மையனாயிருந்தாலும் விளைவைப்பாதிக்கமாட்டாது. அதுபோலத் தங்களைப்போன்ற பண்டித்கோரது மனதிலே சில உண்மைக்கருத்துக்களை விதைத்தால் அது மிக்க பயனைக்கொடுக்கும என்பதே எனது துணிபு.

நமது தமிழ்ப்பாஷையின் பழமையினையும் பெருமையினையும் குறித்து நான் சங்களுக்கு விரிந்துரைக்கவேண்டிய ஆவசியகமில்லை. இந்தியபாஷைகளில் வடமொழியோடு ஒப்பிடக்கூடியது தமிழ் ஒன்றே. வட இந்தியாவில், சமஸ்கிருதமும் அதன்கிளையாகிய பங்காளீமுதலிய பாஷைகளும் எப்படிப் பரவி நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ அப்படியே தென்னிந்தியாவில் தமிழும் அகைச்சேர்ந்த இதர திராவிடபாஷைகளும்

* இது 1898ல்—திருவநந்தபுரம் சாலைச்செந்தமிழ்க் கழகத்தார்செய்த பிரசங்கக் குறிப்பினின்றும் விரித்தெழுதப்பட்டது.

நின்று நிலவுகின்றன. இதனாலேயே தமிழின்பெருமை இனிது விளங்கும். மேலும், வடமொழிபோல் தமிழ் உலகவழக்கு அழிந்துவிடவில்லை. இலக்கியவழக்கோடு ஜனங்களிடையில் இன்றும் உயிர்த்து உலாவுகின்ற 'நாடோடி' பாஷை யென்னும் பெருமையும் வாய்ந்துள்ளது நம்தமிழ். இதுபற்றியன்றோ புராதனர்களுள்ளே கல்விபிற்பெரிய கம்பமும், ஆதுனிகர்களில், தமிழ்ப் புலமைசான்ற மனோன்மணியநூலாசிரியரும் தமிழைக் கீழ்வருமாறு புகழ்ந்துரைக்கின்றார்கள்:-

‘உழக்குமறைநாலினுமுணர்ந்துலகமோதும்
வழக்கினுமதிக்கவினிணும்மரபினாடி
நிழற்பொலிகணிச்சிமணிநெற்றிபுமிடிசெங்கட்
டழம்புரைசுடர்க்கடவுடந்தமிழ்தந்தான்’-இராமாயணம்.

‘ஆரியம்போலுலகவழக்கழிந்தொழிந்துசிதையாவன்
சீரிளமைத்திறம்வியந்துசெயன்மறந்துவாழ்த்து துமே.’
-மனோன்மணியம்.

வடமொழிபோல் தென்மொழிக்கு இலக்கியவிரிவு இல்லையெனினும் முன்மொழி மனிதர்களது நித்தியவியாபாரத்துக் குபகரிக்கருந்தன்மையுடையதாயிராக்கின்றது. இது தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்கூரிய காரணங்களில் முக்கியமானதொன்றென்று நீங்க எறிவீர்கள். உலகவழக்கத்திலிருக்கிற ஏனைய திராவிடமொழிகளோடு நமதுமொழியை ஒத்து நோக்கினும் அதன்பெருமை மேம்பட்டே நிற்கும். திராவிட பாஷைகளுக்கெல்லாம் மூலபாஷையாய்நின்றது நமது தமிழ் என்றே பாஷாசாஸ்திர விற்பன்னர்கள் துணிகின்றார்கள். இதன் உண்மை எவ்விதமாயினும் ஆகுசு. வயது முதிர்ச்சியாலும் இலக்கியவிரிவினாலும் ஒலி இன்பத்தினாலும் தமிழ் மற்றைய திராவிடபாஷைகளைவிட உயர்ச்சி பெற்றதாகவே இருக்கிறது. இது கேவலம் அபிமானத்தாற் சொல்லும் புனைந்துரையென்று நினையாதீர்கள்.

ஆயினும் நமது பாஷையிலுள்ள செய்யுளிலக்கியங்களிற் சிற்சில குறைபாடுகள் ஏற்படாதிருக்கவில்லை. பிரபந்தங்களின் ரூபத்தையொட்டியோ அல்லது அவற்றிற் கூறப்படும் பொருளையொட்டியோ ஆராய்ச்சி செய்வோமாகில் இருவிதத்திலும் இலக்கியங்களின் குறை மலையிற்றீயும் போல் மிக்கு விளங்கும்.

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவிண்ணப்பம் களிக

நமதுபாஷையில் இயற்றப்பட்டிருக்கிற நூல்களெல்லாம் செய்யுள் ரூபத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; வசனரூபத்தில் அமைத்த நூல்கள் இல்லையென்றே கூறவேண்டும். வசனநூல்கள் இல்லாதது தமிழ்ப்பாஷைக்கு ஒரு பெருங்குறைவே. அவைகளின்மையாற் சாதாரண ஜனங்களிடையில் அறிவு பரவுவதற்கு இடமில்லாமற்போனது மாத் திரமல்ல; பாஷையே வளரமாட்டாது ஒரேநிலையில் நின்றதுவிட்டது. எவ்வெவ்வழிகளில் நூதனமான சொற்கள் அமையப்பெற்று வழக்கிற் புருந்து பாஷையை வளர்க்கவேண்டுமோ, அவ்வவ்வழிகளில் றடைகள் ஏற்பட்டுச் சொல்வளங் குன்றிச் சொல்வனப்பு, சொல்லாற்றல், முதலிய புகழ்தற்குரிய குணங்கள் விருத்தியடையாது போயின. தற்காலத்திற் சிலர் 'நாவல்' என்னும் புதிய கதைநூல்களியற்றி இக்குறையை நீக்க ஆரம்பித்திருக்கின்றனர். இனி வசனநூல், கதைமாத் திரத்தில் நில்லாது சரித்திரம், ஜீவியசரித்திரம், வியாசம், மதிப்புரை முதலிய, பலபிரகாரங்களில் வெளிவரவேண்டும். பிரகிருதி சாத்திரங்களோ, இயற்கையுண்மை மேலெழுந்த தத்துவரால்திங்களோ, சரித்திரங்களோ, கலைநூல்களோ நம்மிடம் இல்லை. இக்குறைகளும் தக்க வசன நூல்களால் நீக்கப்படவேண்டும். தமிழ்நூல்கள் பெரும்பாலும் செய்யுள்ரூபமாக இருப்பது ஒரு சரித்திர உண்மையை நமக்கு விளக்குகின்றது. ஒவ்வொரு தேசத்தாருடையவும் ஒவ்வொரு சமுதாயத்தாருடையவும் பூர்வ இலக்கிய சரித்திரத்தை ஆராய்ச்சிசெய்தாற் செய்யுள்நடை நூல்களே முதன்முதலில் மிகுதியாக இருந்ததாகக் காணப்படுமென்று மெக்காலே என்னும் ஆங்கிலேய ஆசிரியர் கூறுகின்றார். இவ்வுண்மை நமது பாஷைக்கும் பொருத்தமுடையதாகவே யிருக்கின்றது. நமது பூர்வீகர்கள் இருந்த நிலையினின்றும் நாம் சிறிதும் பெயராது முன் இருந்தபடியே யிருப்பதன்றான் நமது இலக்கியமும் ரூபத்தால் மாறுதலடையாது அதன் ஆரம்பகாலத்திலிருந்தநிலையிலேயே இன்றும் இருக்கிறது. ஆனால் தற்காலத்திற் பரவ்வரும் நல்லுணர்ச்சியினால் வெகு சீக்கிரத்தில் இக்குறை நிவிர்த்தியாய்விடுமென நம்புவதற்கு இடமுண்டு.

பெரும்பாலும் செய்யுள்ரூபமாகத் தமிழ்நூல்கள் இருப்பதுடன் பொருளைக் கவனிக்குமிடத்து அவை, இதிகாச புராணங்கள், ஞான சாஸ்திரங்கள் என்ற இரண்டில் ஒன்றின்கண் அடங்கியொழுகின்றன. நீடித்தகாலம் நம்மிடம் வெளிநோக்குமியல்பு குறைந்து உள்நோக்கு

மியல்பு அதிகரித்தே இருந்தது; இன்னு மிருக்கிறது. இதனால்பே இயற்கைப்பொருள்களைக் குறித்த சாஸ்திரங்கள் குறைந்து மானசிக தத்துவ நூல்களாகிய ஞானநூல், தருக்கநூல், சம்மார்க்கநூல் முதலியவை அதிகரித்தன. செய்புள்ளுபத்தில் நூல்கள் அமைத்துவந்த போதிலும் கவியின் உண்மை லக்ஷணத்தையும், நோக்கத்தையும், கற்று வல்லாருங்கூடப் பிழைபடவுணர்ந்தார்கள். செய்புளுக்குரிய விஷயங்களைத் தெரிந்தெடுத்தோ அல்லது அதனை இயற்றவேண்டும் ரீதிகளை விசாரித்துணர்ந்தோ நம்மவர்கள் நூல்செய்தார்களில்லை. இக்குறை இலக்கிய மதிப்பாசிரியர்கள் இல்லாததால் வந்ததேயன்றி வேறன்று. தமிழ்ச்சங்கப் புலவர்களும் பிற்கால ஆசிரியர்களும் இலக்கியங்களைத் தக்கவாறு ஆராய்ச்சிபுரிந்து மதிப்புரை தந்தார்களில்லை. ஆராய்ச்சி வல்லாத கழகமொன்று ஏற்படாதபடியால் தமிழிலக்கியமென்னும் அகன்ற பிரதேசம் சிற்சில அலங்காரமானிகைகளால் அழகுபெறுவதோடு நமக்கு அருவருபுத்தரத்தக்க குடிசைகளையும் குப்பைமேடுகளையும் காட்டி விகாரமடைந்து மிருக்கின்றது. தமிழிலக்கியத்தின் குறைபாடுகளிங்னவிருக்க, தமிழ்க்கவியின் குறைகளைமட்டுமே இங்கே எடுத்து விசாரிப்போம்.

கவியின் பொதுவிலக்கணங்களையும் சிறப்பிலக்கணங்களையும் அறிந்துகொள்ளாது காவியம் அமைக்கத்தொடங்கும் ஆசிரியர் அரங்கின்றி வட்டாடல்தொடங்கும் சிறுவரைப்போல் இடர்ப்படுவர். நற்கலைகளின் ஒரு பிரிவாகிய கவி, நற்கலைகள், ல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாக வுள்ள நோக்கத்தைத் தழுவினே நிர்மிக்கப்படல்வேண்டும். நற்கலைகளின் பொதுநோக்கம் இன்பம் பயத்தலை. இவ்விற்பத்தைச் சித்திரம் சிற்பம் முதலியன ரூபவழியாகவும், இசை அல்லது சங்கீதம் ஒலிவழியாகவும், கவி சொல்வழியாகவும் ஊட்டுகின்றன. 'செஞ்சொற்கவியின்பம்' என்றாகும்பாடரும். இவ்விற்பம் எங்குக் கெடுகின்றதோ அங்கு நற்கலை யென்பதே இல்லாதாகின்றது. தமிழ்க் கவிக்கடல்ற் சற்று இறங்கி நோக்குவோமானால் அங்கே ஆரவாரமும் கொந்தளிப்பும் நுரைநிரைகளுமே ஏராளமாகக் காண்போம். கம்பராமாயணம்போன்று பலவகையானும் சிறந்த காவியங்கள் கிடைப்பது அருமையினுமருமை.

முதன்முதல், நம்முடைய கவிஞர்கள் காவியப்புணையுமுன் காவியத்திபுகாம்பிஷயத்தைத் தெரிவதற் கவனம்செயுத்துகிறார்களில்லை.

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவிண்ணப்பம் களந்

இஃதொரு பெருங்குறை. பொதிகசாஸ்திரங்களும் தத்துவநூல்களும் காவியநிர்மாணத்திற்கு இடங்கொடுக்குமா? கணிதம், சோதிடம், வைத்தியமுத்தலிய சாஸ்திரவிஷயங்கட்கும் காவியத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்பட வேண்டும் விஷயங்கட்கும் எத்துணை வித்தியாசம். இதை அறியமாட்டாமையினாலன்றே வேதாந்த சித்தாந்த சாஸ்திரவுண்மைகளெல்லாம் காவியத்துறையி லுட்படுத்தப்பட்டன! காவிய இன்பம் தருதற்கெவ்வாக்கணிகத்தையும் கவிபிற் புனைந்தனரன்றோ! மருந்தைப்பற்றி இயற்றிய கவிகளெல்லாம் மருந்தினும் கசப்பே! ஞான காவியமெல்லாம் மோன காவியமாகவே முடிந்தன! சோதிடப் பாக்களாவெனின் வாதிடவேண்டிய பாக்களே!

கவிப்பின்பம் கேட்பவதற்கு இரண்டாவது காரணம் கவித்திரம் சிறிதும் அமையப்பெறாத அறிவிலிகளாலும் போலிக்கவிஞர்களாகிய சித்தர் முதலியோர்களாலும் கவிப்பியற்றப்பட்டமையே. பல்லிசாஸ்திரம், பகவிசாஸ்திரம், பாம்பாட்டிச்சித்தர்பாடல், ஞானவெட்டி முதலிய நூல்களை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இவைகளிற் 'கேளப்பா' என்று தொடங்கி ஏனைய அடிகளில் 'நாளப்பா' 'தாளப்பா' 'மாளப்பா' என்று எதுகை சேர்த்துக் கவியைமுடித்துவிடுவார்கள். 'பொருள்' இக் கவிஞர்களுக்கு ஓர் பொருளன்று. சித்தர்களெல்லாம் கவிப்பின் அழகைக்கெடுக்கவந்த பிரசித்தர்களே யென்று அன்றா இயற்றியநூல்களை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் ஒப்புக்கொள்ளாதொழியார்.

மூன்றாவதாக, வித்துவான்களென்று மதிக்கப்படு மெவரும் கவி எழுதப் புருந்தது கவிச்சிறப்புக் குன்ற வேறொருகாரணமாயிற்று. கவி பாடுந்திறம் ஒருவனிடம் இல்லையெனின் அவனை ஒரு தமிழ்வித்துவான் என மதித்தலே கூடாதென்று தப்பெண்ணம் நம்மிடம் வேருன்றி நிற்கிறது. இதனால் உத்தமக்கவிஞர்களாகிய நென்மணிகளோடு போலிக் கவிகளாகிய பதர்களும் விரவிக்கிடக்கக் காரணமாயிற்று.

இயற்கையிலேயே கவிவாசனை அமையப்பெறாத வித்துவான்களது கவிகளிற் கவிச்சுவை சிறிதும் காணாதலரிது. அவைகள் பல கல்வித்துறையினும் அவர்களுக்குள்ள திறமையினைக் காட்டுமாயினும் ரசமில்லாக் கனிபோல் இன்பம் சிறிதும் பயவா. அதிவீரராமபாண்டியனது 'நைடதம்' சிவஞானசுவாயிகளின் 'கம்பரந்தாதி' மகாவித்துவான்

மீனாக்ஷிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களின் 'திருத்திலையமகவந்தாதி' முருகதாசரென்னும் தண்டபாணிசுவாமிகளில் 'ஒலியலந்தாதி' முதலிய நூல்கள் நான்சொல்லும் உண்மையை விசதபாக்கும். இக்கவிஞர்கள் புத்திசாமர்த்தியத்திலோ பாண்டித்தியத்திலோ குறைந்தவர்களே யாரும் சொல்லத்தகுணியார். ஆயினும் அவர்களது பாடல்களை இன்பம் ஒழுகும் பாக்களாக நற்கலையுணர்ச்சியுடையார் மதிப்பவோ? மேலான கவிமாதிரியும் அமையவேண்டுமாயின் ஒரு கவிஞரிடம் இரண்டு விசிஷ்டதர்மங்கள் ஒருங்கே அமைந்திருத்தல்வேண்டும். அவற்றி லொன்று பிறப்புவிசேடத்தினாலமைவது. அழகில் ஈடுபடும் உணர்ச்சி நலன், அவ்வழகினைக் கருத்தினால் நூதன ரூபங்களில் அமைக்கவல்ல மனோதர்மம், முதலிய குணவிசேஷங்கள் ஒருகவிஞரிடம் பிறவியிலேயே பொருந்தியிருத்தல் வேண்டும். உலகத்திலுள்ள மகாகவிசுள் எல்லாரும் இவ்வகைப் பிறப்பு விசேஷமுடையவர்களே. மற்றொன்று அதுபவவிசேடத்தினால்மைவது. லோகாநுபவத்தால் மக்களைப்பற்றியனவும் பிரகிருதியைப்பற்றியனவுமாகிய உண்மைத்தொகுதியை உணர்ச்சிவழியே அறிந்தவனாகவேயு காவியப்பயிற்சியும் நிரப்ப உடையனாகல். இவற்றை காவியத்திற்குப் பரதிபாதிக்கவேண்டிய உண்மைகளும் அவ்வுண்மைகளைத் தக்க அழகோடு வெளியிடவேண்டிய பாஷாபரிஞ்ஞானமும் ஏற்படும். இந்த விசேஷ குணமும் மகாகவிசுள் எல்லாரிடமும் காணப்படுவனவே.

நான்காவதாகப் பொருளைக்காட்டினும் உருவத்திற்கு அதிகச் சிறப்பு நமதுகவிஞர்கள் கற்பித்துவிட்டார்கள். சந்தப்பாக்களும் ஏகபாதங்களும் கோழுத்திரி முதலிய சித்திரக்கவிகளும் பாற்கடலிலெழுந்த விஷமென்று சொல்லலாமேயன்றிப் பிற்தென்சொல்வது? ரதபந்தம், நாகபந்தங்களெல்லாம் கவிபின் மனோபந்தங்களேயல்லாமல் வேறென்ன? 'மலைமாற்று' என்பது உண்மைக்கவியின் வேலைமாற்றே! 'சுழிஞளம்' என்பது கவிஞர்முழ்கும் இழிஞளமல்லவோ! 'காதகரப்பு' என்று கூறுவதைக்காட்டிலும் கவிஞரின் போதகரப்பு என்று சொன்னால் றவறில்லையே! 'பிறிதுபடுபாட்டு'ச் சமைக்கப்பட்டும் கவியின்பாடு சிறிது படுபாடோ! ஐயோ! இக்கவிஞர்கள் எல்லாரும் வாயையும் மூக்கையும் மூடிச் செவிவழிசுவாசம்விட்டு மாளுகின்றார்களே! சிவஞானசுவாமிகள் செய்த காஞ்சிப்புராணத்திற்குக் காகீசப்படலம்நாக்கிச் சித்திரப்பாக்களின் விசித்திரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். நிரம்பவழகியதேசிகர் செய்த சேதுப்புராணத்தில்,

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவிண்ணப்பம் களஞ்

‘நெசமோடு தகமும்பிநிலமொழி தன்னை நீத்தான்

பூசுரனென்று தொக்கபுணர்மொழியிரண்டுதேமில்’

(—வேதாளவரதச்சுருக்கம்) எனவும்,

‘வெறுங்கையாரென்னும்பேரின்மென்மையைவன்மைசெய்யும்’

(—இலக்குமிதீர்த்தச்சுருக்கம்) எனவும்,

வரும் செய்யுட்களிற் கவியின்பம் உளகாகக் கருதுவாரும் உளரன்றே!

ஐந்தாவதாக, நம்மிடையே கவி இலக்கணநித்துவார்களால் வரையறுக்கப்பட்டு வளர்ச்சிகுன்றிப்போய்விட்டது. இதனாற் காவியத்துறையில் நூதனக் கருத்துக்களும் நூதன அணிகளும் தோன்றாமற்போயின. சங்ககாலத்த இலக்கிய கர்த்தர்கள் இக்கட்டுப்பாட்டினால் வருந்தினார்களில்லை. பிற்காலத்துப் புலவருக்கோவெனின் முன்னோர்களது இலக்கிய இலக்கணநூல்கள் ‘சுருதி’ போன்று இன்றியமையா ஆதாரங்களாய் முடிந்தன. நூல்கள் இன்னின்ப மொழிகளிற்றொடங்கி, இன்னின்ப மொழிகளில் முடியவேண்டுமென்றும் உவமானங்கள் இன்னின்பபொருள்களில் அடங்கியிருக்க வேண்டுமென்று முள்ள நிபந்தனைகள் கவிஞனது மனோதர்மத்தை வளரச்செய்யுமா? இலக்கண விளக்கமென்னும் சிறந்தநூல், மலைமகள் என்று அமங்கலப்பொருள்படத் தொடங்குதலை ஆசுஷ்டித்துப் புலவரேறு என மதிக்கப்படும் சிலஞானகவாயிகள் குறை கூறினாரென்பதை அறியாதார் யார்? இதைத் தற்காலத்துக் கல்விவல்லார் அங்கீகரிப்பரோ? மேற்கூறிய கவாயிகள் செய்ததுபோன்ற குதர்க்கவாதச் சண்டமாருதத்தினாற் கவியென்னும் பசங்கொப்பு முற்காலத்திற் சிதற அடிக்கப்பட்டதென நாம் அறியவேண்டும்.

ஆறாவதாக, நமது காவியங்களெல்லாம் மதசம்பந்தமாக முந்தனவாயுள்ளன. பாரதம், இராமாயணமென்னும் இதிகாசங்களும், பெரிய புராணம், கந்தபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம் முதலிய புராணங்களும் காஞ்சிப்புராணம், குற்றாலப்புராணம் முதலிய ஸ்தலபுராணங்களும் தேவாரம், திருவாசகம், திருவாய்மொழி முதலிய திருமுறைகளும் தாயுமானவர், பட்டினத்தார் முதலியோரது தோத்திரப்பாக்களும் பதிகம், பாணி, பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம், கோவை, உலா, அந்தாதிமுதலிய பிரபந்தத்தொகைகளும் சைவ வைஷ்ணவ வைதிக மதங்களைத் தழுவி இயற்றப்பட்டனவேயாகும். சிந்தாமணி, மணிமேகலை, ஞானாமணி முதலிய நூல்களினும் ஜென புத்தமதக்கொள்கைகள் நிரம்பப் பட்டின்றுவந்

திருப்பதைக் காணலாம். ஆனால், சங்க நூல்களில் இவ்வாறு காணாதல் அரிது. புறநானூறு, கலித்தொகைமுதலிய தொகைநூல்களை நோக்கினால் இங்கே கூறியதன் உண்மையறியலாம். இந்தச் சமயப்பற்று ஆரியரோடு ஊடாடினபிறகுதான் திராவிடர்களிடம் அளவுக்குமிஞ்சி அதிகரித்து விளங்கியதெனத் திட்டமாகக் கூறக்கூடும். உதாரணமாக அக்காலத்திருந்த தமிழர்களுடைய பெயர்களையும் தற்காலத்துத் தமிழ்களுடைய பெயர்களையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் நாம் மதத்தால் முற்றும் விழக்கப்பட்டோமென்பது அறியலாகும். ஜீவிதத்திலேயே மதப்பற்று அளவுகடந்து நிலைபெற்றால் அது சமுதாயத்தாரது இலக்கியத்திலும் புராதீருக்குயோ? சிற்சிலத்துத் தமிழ்நூல்களெல்லாம் மேற்கூறிய காரணத்தால் மதநூல்களையாயின. சிதம்பரம்—பிராமணிக்ஷவாமிகளின் கலித்திரம் அருட்பாவை வாசித்து அதில் சீபட்டோர் யாரும் எளிதி லு நாருவர். எனினும் இவரது அருமையான கலித்திரத்தைப் பக்திக் கடன்மட்டும் கிழ்த்தனரேயன்றி மனிதரது உலகவாழ்க்கைக்குத் துணையான வேறுகாவியத் திறனைநிற் காட்டிஞரில்லை. இது மிகவும் விஃபலிக்கத்தக்கதே.

எழுவனாகச் சங்கச்செய்யுட்களை யொழிந்திர பிற்காலத்துக் காவியங்களில் 'உண்மை' முழுதும் மறக்கப்பட்டது. அவைகளிற் பிரகிருதிவருணனை தவறாமலே இருக்கும். அரசர்கள் கூடவேண்டுமாயின் ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுள் கூடிவிடுவார்கள்! 'திணை' 'திணைமயக்கம்' முதலியவருணனைகள் சவிஞானது சொல்லாழ்வாதக் காட்டவேண்டியதே தன்ற நிலவளத்தைக் காட்டவேண்டியதில்லை! 'வரம்பெலாமுத்தம்' தத்தும் மடையெலாம்பணிலம்' என் மொநிரி எர்து நாம் கண்ணைத்திருப்பினும் பொற்குன்றமும் முத்திக்குவையும் பவளத்திரளுமேயல்லது வேறென்றுமில்லை! பசையற வறந்த பாலைநிலமேயானாலும் கவிசாதரியத்திற்காக அது பாலும் தேனும் பொங்கித் ததும்பும்! உருவத்தால் எப்பருடனும் மன்மதனாலும் எப்பெண்ணும் இரதியாதலும் சர்வசாதாரணம்! வறுமைநோயால் நலியப்பட்ட மாந்தரும் குபேராய்விடுவார்கள்! சுருங்கச் சொல்லிற் கவிஞனுடைய இயற்சைவருணனைகளை அலங்காரமாக நாம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமெதவிர் உண்மைக்கற்றுக நினைத்துவிடக்கூடாது. அலங்காரசாஸ்திரத்தில் 'உயர்வுநிற்சியணி' என்று ஒரு அணியிருப்பதாக அறிவிர்களே, அது மிகமாகக் கையாடப்

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவிண்ணப்பம். களே

படுமானாற் கவிக்கு ஒருவித அழகும் மனதிற்கு ஒருவித இன்பமும் கொடுக்குமென்பதிற சந்தேகமில்லை. ஆனால் இந்தியக்கவிகள் அதனை அளவுகடந்து உபயோகப்படுத்தி அருவருக்கத்தக்கவிதத்தில் ஆக்கிவிடுகின்றனர். அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சல்லவோ. ஆங்காங்குச் சிற்சில இடங்களில் உபயோகப்படுத்தினால் அணியாகும்; இல்லாவிட்டால் அது மகிழ்ச்சியைக்கொல்லும் பிணியாகவே முடியும்.

எட்டாவதாக, நமது காவியங்களிற் சர்மார்க்கநாசத்திற்கேதுவான கதைகளும் வருணனைகளும் மலிந்துகிடக்கின்றன. பாதாதிகேச வருணனையில் ஸ்திரீகளின் ஒவ்வொரு அவயவமும் வருணிக்கப்படாவிடற் குற்றமாக முடியுமாம். கலவிப்போரைப் பாரதத்திலும் பெரியபோராக விரித்து வருணிக்கின்றார்கள் அதிவீரராமபாண்டியன் முதலிய புலவர்கள். வாலியைக்கொன்ற இராமனது வஞ்சனையும் பாரதப்பாரில் சூரியனை மறைத்த கிருஷ்ணனது வஞ்சனையும் இகழத்தக்கனவாயிருந்தும் மதக்கோட்பாட்டின்மருட்சியாற் புகழப்பட்டன. சாதாரணக் கவிஞர்கள் இங்ஙனம் இழுக்கினும் சைவசித்தாந்தபாதுவாய்வளங்கித் திராவிட மகாபாஷ்யம்வகுத்த முனிபுங்கவரும் இராமாயண நார்திச்செய்யுட்கு தூறுகுற்றங்கூறித் தமதுபெருமையை நிலைநாட்டினவருமாகிய சிவஞான சுவாமிகள் தமது காஞ்சிப்புராணத்திற் சுரகரீசப்படலத்திற் கூறியுள்ளது போன்ற ஆபாசக்கதைகளைக் கூறுதல் தகுதியாகுமா? சைவசமய ஆசாரியர்களின் தலைவரான ஞானசம்பந்தருங்கூடப் பாண்டிமாதேவியை வருணிக்கூமிடத்து, 'பையரல.....பாண்டிமாதேவி' என்று கூறி நம்மைப் பிரமிக்கச்செய்கின்றார்.

இக்குறைகளாகிய கொப்புளங்களாற் காவியம் என்னும் மெல்லணங்கின்றேகம் விருபமடைந்திருக்கின்றதென்பதை யாரும் சம்மதிக்கவேண்டும். இம்மாதிரிப் பலகுற்றங்களும் அம் மெல்லியலைப் பீடிக்கத் தக்க காரணங்கள் உண்டென்றே சொல்லுவேன்.

(i) சமுதாயத்தாரது அறிவின் வறுமை:—சிறந்த காவியங்கள் அமைபுவேண்டுமாயின் அவற்றிற்குத்தக்க கருத்துச்செல்வம் மிகுதியாக விருத்தல்வேண்டும். கருத்துச்செல்வம் உண்டாவது சமுதாயத்தாரது பலதிறப்பட்ட அதுபவ முதிர்ச்சியைப் பொறுத்திருக்கிறது. அதுபவமுதிர்ச்சியென்பது அறிவுமுதிர்ச்சியே. ஆதலால் அறிவு

முதிர்ச்சியில்லாதே அஞ்ஞானம் என்னும் இருளிற் கிடந்து தத்தளிக்கும் மனிதர்களிடையிற் பெருங்காவியங்கள் உதிப்பது அருமை. இயற்கையிலேயே அது துட்புத்திவாய்ந்த புலவர்களும் தம் காலதேசங்களினால் கட்டுண்டு கிடக்கவேண்டியதாய் ஏற்படுகின்றது. தம் சமுதாயத்தாரோடு ஒட்டியொழுதுதல்வேண்டுமேதவிர அவரைப் புறமே நிராகரித்து தத்தள்ளி மேற்சொல்லுதல் சாலாது. ஆகையினின்றான் ஒவ்வொரு கவிஞனது நூலினும் அவனது சமுதாயத்தின்நிலையும் ஒருவாறு தோன்றி நிற்கிறது.

(ii) கவியைப்பற்றிய தப்பெண்ணம்:—கவியின் பொதுவான இலக்கணத்தைப்பற்றியும் சிறப்பிலக்கணத்தைப்பற்றியும் தவறான எண்ணம் நம்மில் அநேகர் இன்னும் வைத்திருக்கின்றனர். கவி நற்கலைகளில் ஒன்றென்றும் அதனநோக்கம் இன்பம் பயப்பதே என்றும் முன்கூறியுள்ள உண்மையை இன்னும் அறியாதார் மிகப் பலர். மாத்தியு ஆர்னால்டு (Mathew Arnold) என்ற ஆங்கில ஆராய்ச்சியாளர் ஜீவிதமகத்தத்துவங்களை ஆராய்ந்துவிளக்கும் கருவியே கவியாம் என்று கூறியதனொன்றும் கவி நற்கலையாகாமற்போய்விடுமா?

(iii) அளவுகடந்த மதப்பற்று:—இதனால் மதவிஷயங்களை எடுத்துக் காவியம்புனைவார் நற்கலையுணர்ச்சிகளை விருத்திசெய்யுமாறு கவிபுனையாது மதவுணர்ச்சியைமட்டிலும் விருத்திசெய்யக்கூடிய செய்யுட்களை இயற்றியிருக்கின்றனர். இதற்குப் பெரியபுராணம் கந்தபுராணம் முதலிய புராணங்களே சான்றாகும். இவைகள் உண்மைக் கவியின்பம் தூத்தக்கவையல்ல. இராமசரித்திரம் என்னும் ஒரே விஷயத்தை எடுத்துத் துளசிதாசரும் கம்பரும் காவியஞ் செய்துள்ளார்கள். துளசிதாசரது காவியம் பக்திச்சுவை துளும்புதலின் மதவுணர்ச்சியை விருத்தி செய்வதும், அதுபோலாது கம்பரது காவியம் கவிச்சுவை துளும்புதலின் நற்கலையுணர்ச்சியை விருத்திசெய்வதுங் காணலாம். ஆங்கிலேய கவிஞராகிய மில்ல்டனும் (Milton) இத்தாலியக்கவிஞராகிய டாண்டேயும் (Dante) மதவிஷயத்தைக் காரியார்த்தமாக எடுத்துக்கொண்டபேர்திலும் அவர்களுடைய சிறந்த கவித்திறத்தால் உயர்தரமான காவியங்கள் இயற்றியிருக்கின்றார்கள்.

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவிண்ணப்பம். ௧௭௯

இங்கே கூறியதுபோன்ற பலகாரணங்களினால் நமது காவியங்களில் ஏற்பட்டிருக்கும் குறைபாடுகளை முழுதும் நீக்கிக் கவியை ஓர் உந்த நிலைக்குக் கொண்டுவரவேண்டிய வழிகளைப்பற்றி இனி ஆலோசிப்போம். காவியம் இயற்றப்போகும் கவிஞன் இரண்டு முக்கிய விஷயங்களைக் கவனிக்கவேண்டும். அவையாவன:-

- (i) காவியத்திற்காம்விஷயங்களைத் தெரிந்தெடுத்தல்.
- (ii) அவ்விஷயத்தைக் குறித்துச் சிறந்த காவியம்புனையும் முறைகளையறிதல்.

இவ்விரண்டினும் ஒருபடியே கவனஞ்செலுத்தாவிடற் காவியம் அழகு குன்றிவிடுதல் நிச்சயம். ஆதலால் கவிஞர்கள் இவ்விரண்டினும் கவனஞ் செலுத்தக் கடமையுள்ளாராகின்றார்கள்.

காவியத்திற்குரிய விஷயங்களை எடுத்துக்கொள்வதில் பொதுவாகக் கவிஞனது அறிவுமுதிர்ச்சியும் அவனது வருஷதலமையா உணர்ச்சிப் போக்குமே வழிகாட்டியாயிருப்பினும், புறமேயிருந்து சிலவிதிகளை ஏற்படுத்திக்கொள்வது நலமாகும். முதலாவது:-இன்பம்பயக்கும் விஷயங்களையே தெரிந்து எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இவ்விதிக்குமாறாக வே ஆங்கிலநாடகக்கவிஞராகிய ஷேக்ஸ்பியரது (Shakespeare) டீட்டஸ் அன்ட்ரானிக்கஸ் (Titus Antronicus) என்ற நாடகமும் பெரியபுராணத்திற் சிறுத்தொண்டர்சரித்திரமும் கவிஞர்கையிற்புருந்த வாள்மாதிரி வாசிப்போர் மனத்தை அறுத்துப்போழ்கின்றன. தற்காலம் அபிநயிக்கப்படும் புதிய நாடகங்களை நடித்துக் காட்டும் நடர்களோ எந்தக் கதையானாலும் நிமிஷநேரத்தில் நாடகமாக்கிவிடுவர்! ஒரு ராஜாவும் ஒரு விதூஷகனும் ஒரு ராக்ஷஸனும் ஒரு ரிஷியும் ஒரு கலியாணமும் வேண்டும்; கதை எவ்வளவு அசம்பாவிதமாயிருந்தாலுஞ்சரி; அது அவர்கள் கையில் நாடகமாக்கிவிடும்! அரபிக்கதையில் வருகிற அதியற்புத விநோதகதைகளெல்லாம் அவர்களுக்கு நாடகத்திற்காம் கதைகளே! அறிவுமுதிர்ச்சியில்லா, இந்நடர்கள்போலாது கவிஞர் தாமியந்றும் கர்வியத்துக்கு விஷயம், நற்கலைபுணர்ச்சிவழியால் ஆராய்ச்சி செய்தே எடுத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இரண்டாவது:-சாஸ்திரவிஷயங்களோ, சரித்திரவிஷயங்களோ எடுத்துக்கொள்ளப்படினும் அவைகளில் உதிக்கும் உண்மைகளைக் காவிய இன்பமெனும் அமுதளவியே

படைக்க வேண்டும். ஷெல்லி (Shelly) பெனும் ஆங்கிலக்கவி இயற்றிய 'மேகம்' (Cloud) என்னும் கவிதையை வாசிப்பாருக்கு இவ்வுண்மை நன்றாகப் புலப்படும். மூன்றாவது:—இன்பவுணர்ச்சிக்கு இடங்கொடுக்காதவிஷயமோ அல்லது துன்பவுணர்ச்சியைமட்டும் தரத்தக்கவிஷயமோ எடுத்துக்கொள்ளப்படின் அவற்றைக் குறித்து விஸ்தரியாமல் அவற்றோடு சார்புள்ள வேறு இனிமைதரத்தக்க விஷயங்களையும், அதுவும் சாத்தியமில்லையெனக்கண்டால் அவ்விஷயத்தினின்றொழும் நமது கருத்துக்களையும் உணர்ச்சிகளையும் இன்பவழிப்படுத்தி வருணிக்க வேண்டும். கிரே (Grey) என்னும் ஆங்கிலக்கவிஞரின் 'எலிஜி' (Elegy) என்றுசொல்லுகிற இரங்கற்பா முன்னதற்கும், கூப்பர் (Cowper) என்பவரின் 'சோபா' (Sofa) பின்னதற்கும் உதாரணமாய் எடுத்துக்கொள்ளலாம். நான்காவது:—எடுத்துக்கொள்ளப்படும்விஷயம் இயன்றவரையிற் புதிதாயிருப்பின் நலம். 'எப்பொழுதும் புதுவிஷயம் கவிஞர் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. ஏனெனில் ஜனங்கள் ஏற்கனவே அறிந்திருக்கும் விஷயமானால் அதைக்கொண்டெழுந்த காவியம் ஜனங்களுடைய மனதில் நன்றாகப்பதிந்து இன்பங்கொடுக்குமென்று கவிஞர்கள் நம்புகிறார்கள். இது மறுக்கக்கூடியதன்று. எவ்விதம் நூதனவிஷயங்களாக விருப்பின் ஜனங்களுக்கு முன்னதினும் பலமடங்கு ஆந்த முண்டாமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

ஒரு தக்கவிஷயம் தெரிந்தெடுத்திக்கொண்டபின் காவியம் இயற்றும் முறையிற் கவிஞன் சிற்சில விதிகளைக் கையாடல் வேண்டும். இவைகள்:—

1. காவியத்தின்பொருளைப்பற்றியன
 2. காவியத்தின் உருவத்தைப்பற்றியன
- என்று இருவகைப்படும்.

பொருளைக் கவனிக்குமிடத்து, முதலாவது:—கவிஞன் காவியம் புணையும் ரீதியில் ஆலோசனைசெய்யவேண்டும். கதையின்போக்கை முற்பட வகுத்துக்கொண்டு அம்முறை வழவாது ஒரேரீதியில் அதனை அமைக்கவேண்டும். சில இடங்களில் அநாவசியமாக விரித்தும் சில இடங்களில் அநாவசியமாகச் சுருக்கியும் கதை நடைபெறச்செய்தல்

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவீண்ணப்பம். ௧௮௧

கூடாது. நைடதமென்னும் காவியம் சென்றதேய்ந்திறுதல் என்னும் குற்றத்திற்கு இலக்கானது, இவ்விதியை ஆசிரியர் கவனியாதபடியால் தான். மேலும் பெருங்காப்பியங்களுள், சிறுகதைகள் ஆங்காங்குக் கிளைகளாகப் பிரியவேண்டுமானாலும் முக்கியகதையின் ரொடர்ச்சியை அவை முறித்துவிடாவண்ணம் கதைகள் இயைக்கப்படவேண்டும்.

இரண்டாவது:—காவியத்தில்லரும் இயற்கைவருணையோ, நாயகன் நாயகி முதலிய பாத்திரங்களின்வருணையோ, உண்மையோடு முானதிருக்கவேண்டும். இவை உண்மையினின்று பிறழாமாயின் நற்சுவையின் முக்கிய நோக்கமான இன்பம் இல்லாதொழிகின்றது. இவ்விதியை ரஸ்கின் (Ruskin) என்ற ஆங்கிலகலாசாஸ்திரி விரிவாகத் தமது நூல்களிற் பலவிடத்தும் கூறுகின்றார். ஆனால், இன்பம் பயத்தலைக்கருதி உண்மையை அலங்கரித்து மாற்றிக்கூறுவதனால் கவிஞன் உண்மையைக் கைவிட்டவனாகமாட்டான். காமத்தை ஒரு வெப்பநோயாக வருணிப்பது தமிழ்க்கவிஞரின் மரபு; அதனால் கிடக்காமலர் கரிந்து போவது வெப்பத்தின் கொடுமையைக்காட்டக் கவிஞர் எடுத்தாக்கொள்ளும் கற்பனை. இதனைப் பெய்யென்றுதள்ளவேண்டிய ஆவசியமில்லை. ஓரணியாகமாதிரம் மதிக்கவேண்டும். கற்பனை ஆவசியங்களுக்கல்லது இயற்கையுண்மைகள் சிதைய ஒருவன் கவி இயற்றுவானாகில் அது இன்பம் பயக்கும் கவியின் மூலலக்ஷணமே பொருந்தாதாகிவிடும்.

மூன்றாவது:—சொல்லைப்பார்க்கிலும் பொருளிற் கவனம் செலுத்தப்படல்வேண்டும். சிறந்த பொருளமைதியில்லாக் கவி உயிரில்லா உடம்பு போலாம். இவ்வகைச் செய்யுட்களை ஆங்கிலத்தில் 'வெர்ஸ்' (Verse) (யாப்பு) என்றும், அதை இயற்றுகின்றவரை (Versifier) யாப்புறுப்பொர் என்றும் கூறுவர். கவியிற் பொருள் நயம் ஏற்படுத்தற்கு முக்கியகாரணமாவது கவிஞனது மனோதர்மமே. இதில் ஒரு பகுதியை ஆங்கிலேயர் (Creative Imagination) கற்பனைசக்தி என்று பெயரிட்டு வழங்குகின்றனர். இந்தச்சக்தியோடு ஒரு கவிஞனுக்கு ஏராளமான காவியக் கருத்துக்களும் (Poetical ideas or concepts) வேண்டும். இது உணர்ச்சிவழியொழுதும் புத்திசாதாரியத்தினால் வரவேண்டிய பாகம். இவ்விருவகை மானஸதத்துவங்களாலும் பொருட்செறிவும் பொருள் வளப்பும் கவியில் ஏற்படும். இப்படிக்கன்றிப் பொருளை முழுதும்

விளக்கிக்காட்டுவது கவியின் லக்ஷணமாகாது. ஒருசரித்திரகர்த்தா கதைத்தொடரைச் சாங்கோபாங்கமாக விரித்து ஒன்றையும் விடாது கூறக் கடமைப்பட்டவராகிறார். கவிஞனோ அங்ஙனம் செய்தல் கூடாது. சிற்சில விடங்களிற் கதைத்தொடரையும் அதில்வரும் சம்பவங்களையும் கதாபுருஷர்களின் மனோபாவங்களையும் அவர்களது சம்பாஷணைகளையும் சிறிது சூசிப்பித்து விட்டுவிடவேண்டும். இவ்வித சூசனைகளிலிருந்து காவியம் வாசித்தோ கேட்டோ உணர்வார் மனதில் அநேக தொனிப் பொருள்கள் தோன்றுமாறு கவிபுனைதல் வேண்டும். இதனையே ஆங்கில நூலார் (Suggestiveness) என்றும், வடநூலார் வியங்கியம் என்றும் கூறுவர். இதுவே கவியின் உயிர்நிலையென்றெண்ணுங்கள். கம்பராமாயணத்திற்குப்பின்வந்த புராணகர்த்தர்களில் அநேகர் இவ்வரிய இலக்கணம் பெறாது கவிஞர் என்னும் பெயருக்கே உரியால்லராய்விடுகின்றனர்.

நான்காவது:—காவியத்திற் சந்மார்க்கவழு ஏற்படாதிருக்கவேண்டும். வாய்மை, பொறுமை, தயைமுதலிய நற்குணங்களுள்ளார் இன்புறுதலும் அவையில்லார் துன்புறுதலும் ஆவசியமே. இதனையே மேற் றிசையோர் (Poetical justice) காவியநீதி என்று சொல்லுவர். ஆயினும் சிற்சில இடங்களில் தரும் தாழவும் அதரும் தழைக்கவும் காண்கின்றோம். இம்மாதிரிக் கதைகளைக் கவிஞர் எடுத்துக்கொள்வார் களையானால் அவைகளை விஸ்தாரமாகக் கூறுமிடத்துக் கேட்போர் வாசிப்போர்மனதில் அவை ஒரு குறைபாடான நிலையைக்குறிக்கின்றன என்று தோன்றுமாறே அறிவுறுத்தல்வேண்டும். சந்மார்க்கத்தோடு முரணிக் காவியம்புனைவது நலம்பயக்கவேண்டியதோர் சக்தியைத் தீயவழியிற் சீலுத்துவதாகும். பைரனுடைய (Byron) டான் ஜுவான் (Don Juan) என்னும் ஆங்கில காவியமும் தமிழில் அகத்திணையிற் களவினைச் சிறப்பித்துக் கூறும் நூல்களும் இவ்விதிக்கு மாறுபாடாகவே எழுதப் பெற்றனவென்று எளிதில் அறியக்கிடக்கின்றன. விறவிவிடுதூது என்ற நூல் சிறுவரை நன்னெறியில் ஊக்குமென யார்தாம் சொல்லுவர். இதையொட்டி அதிவீரராமபாண்டியர், கம்பர் இவ்விருவரையும் ஒப்பிட்டு நோக்குங்கள். நானும் தமயந்தியும் அதுபவித்த சுகத்தை எத்தனையோ செய்யுட்களில் விரித்து வருணிக்கின்றார் முன்னவர். கம்பரோவெனின், சீதைபால் இராமன்றுத்த இன்பத்தை 'மார்க்கடலன்ன மனத்தவளோ

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவிண்ணப்பம். ௧௮௩

டும், கார்க்கடல்போல் கருணைக்கடல் பண்டைப், பாற்கடலன்னதோர் பள்ளியணைந்தான்' என்ற வளவே சூசிப்பித்துள்ளார். ஒரு உயர்தர கவிஞன் சந்மார்க்கபோதகனாகவும் ஏற்படவேண்டியவனாதலால் அறநெறி வழுவாவண்ணம் சிலசம்பவங்களை மறைக்கக் கடமைப்பட்டவனாக ஆகின்றான்.

இனி, காவியம்புனையும் முறையில் உருவத்தைப்பற்றியுள்ள விநிகளை யாராய்வோம். முதலாவது:—ஜனங்களிடையே வழங்குகின்ற சொற்களையும், சொற்றொடர்முறைகளையும் அதுசரித்தே காவியம்புனைதல் உசிதமாகும். ஆனால் அங்ஙனம் புனைபுகாலத்து பாஷையைச் செய்யுள் நடைபாக்கிக்கொள்ளுதற்குத் தக்க வேறுபாடுகள் முறையறிந்து செய்து கொள்ளப்படல்வேண்டும். சுவபாஷாரீதியைச் சற்றுங் கவனியாது, சிறிதும் தொடர்பில்லாத அந்நியபாஷாரீதியிலே தமிழிற் காவியமியற்றப்படுவோமானால், அது வீண்முயற்சியாகவே முடியும். 'விலநாடகம்' 'இரவிவர்மா' என்ற நாடகநூல்கள் இதனை உண்மைப்படுத்தும். இப்படிச்சொல்லுவதனால் முழு மாமூலைப் பிந்தொடர்ந்தே கவியியற்றல் வேண்டுமென்று நான் சொல்லவரவில்லை. நமது காவிய அமைப்பிற் சிற்சிலகிடங்களில் மாற்றம் செய்தால் நலமாகவேயிருக்கும். அவைகளை இங்கே விரிவாக எடுத்துக்காட்டவேண்டாமென்று நினைக்கிறேன். பாயிரம், காப்பு, அவையடக்கம், பதிகம், நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம் முதலிய நூலுறுப்புகள் இனிவருங் காவியங்களில், இதுவரை உள்ளன போலவே இருக்கவேண்டிவது ஆவசிகமில்லை. இப்படிச் சுருப்பிடித்துக் கொடுத்ததன்றான் கவிஞரது மனோதர்மம் அவைகளிற் கட்டுண்டு காவியங்கள் ஒரேமாதிரியில் வார்க்கப்பட்டுவந்தன. இவ்வழக்கத்தினால் புதியன புனையும் ஆற்றல் (Originality) அறவே கெட்டுவிட்டது.*

இரண்டாவது:—கவியை அலங்கரிக்கும் அணிகள் புதியனவாகவும் பொருத்தமுடையனவாகவும் மனதிற்கு இன்பம் தரத்தக்கனவாகவும் இருக்கவேண்டும். 'பிறைநுதல்' என்று சொல்லிச்சொல்லி நுதலினது விசேஷ அழகைக் கெடுத்தார்களேயன்றி அதனைமேம்படுத்தினார்களில்லை. முற்காலக் கவிஞர்களைத் தொடர்ந்தே பிற்காலக்கவிஞர்களும் அலங்காரங்களை அமைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பது ஆவசிகமில்லை. மேற்றிசைக் கவிஞர்கள் அணிபுனைவ்திற் றத்தம் மனோதர்மவழியே சென்றிருக்கின்

றர்கள். இதனால் அவர்களுடைய காவியங்கள் நூதன ஆணிகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்று வாசிப்போரதுமனதைக் கவருகின்றன. தமிழ்க் கவிஞர்களின் பிற்காலத்தார் புனைந்துள்ள காவியங்களோ ஒரு அச்சிலே யிட்டு அடித்த பிரதிகள்மாதிரி ஒரேதன்மையுடையனவா யிருக்கின்றன. இதனால் அவற்றிற் காவியச்சுவை குன்றிவிடுகின்றது.

முன்றாவது :-சொற்களைப்பணர்த்திச் சிருஷ்டிக்கும் காவியநடையிற் சில முக்கியகுணங்க ளமைதல் ஆவசிகம்.

(1) முதன்முதல், தெள்ளியநடையாகவிருக்கவேண்டும். கவியினதுபொருள் வாசிப்போர்மனதில் எளிதிற்பதியத்தக்கதாக விருத்தல் வேண்டும். பொருளைப்பற்றி மயங்குதற்கோ திகைப்பதற்கோ கவியிடங்கொடுக்கக்கூடாது. இந்தத் தெளிவு என்னும் கவியின் உத்தமகுணத்தைக் கம்பர் தமது இராமாயணத்திற் பலவிடங்களிலும் அழுத்திக் கூறுகின்றார். ஒருகவியிற் 'புன்கவியெனத்தெளிவினி' என்றனர். பம்பைவருணையில் அந் தீர்நிலையின் தெளிவையும் ஆழத்தினையும் வியந்து 'கற்பகமலையவக்கவிஞர்நாட்டிய சொற்பொருளோடு உவமிக்கிறார். கோதாவரியை வருணிக்ஞர் சந்தர்ப்பத்திலும் 'சவியுறத்தெளிந்து தண்ணென்றொழுக்கமுந் தழுவிச் சான்றோர்-கவியெனக்கிடந்த கோதா விரியினை வீரர்கண்டார்' என்று எடுத்துக்கூறுகின்றார். கவியில் இத்தெளிவு ஏற்படவேண்டுமானால் கவிஞரது கருத்துக்கள் தெளிவுபெற்றிருப்பதோடு அக்கருத்துக்களைத் தக்க சொற்றொடர்களில் அமைத்து நமக்குப் புசட்டவும் சக்தி ஏற்படவேண்டும். இவற்றில் முன்னது இயற்கைநலத்தாலும், பின்னது காவியம் முதலிய நூற்பரிசீலனையினாலும் வருமேதவிர வேறல்ல.

(2) ஒழுக்கிசைநடையினவாகவும் கவிகள் இருத்தல்வேண்டும். இந்நடை கம்பராமாயணத்திற் பலவிடங்களிலும் பயின்றுள்ளது. ஒழுக்கிசைநடையென்றால் வாசிப்போனது நாத் தடையுறவண்ணம் ஆற்றொழுக்குப்போலக் கவியோடிச்செல்வது. இராமாயணத்திற் கங்கைப் படலத்து முதல் நான்குகவிகளையும் வாசித்து அவற்றின் ஒழுக்கிசையை யறிந்து ஆனந்திக்கவேண்டியதே.

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவிண்ணப்பம். ௧௨௫

‘வெய்யோனொளி தன்மேனியின்விரிசோ தியின்மறையப்
பொய்யோவெனுமிடையாளொடுமினையானெடும்போனான்
மையோமரகதமோமறிகடலோமழைமுகிலோ
வையோவிவன்வடிவென்பதொழியாவழகுடையான்.’

கலன்காண்படலத்தில் 34-வது கவிதொடங்கி இறுதிவரை வாசித்
துப்பார்க்க. பள்ளத்துப்பாயும் நன்னீர்போலவே தட்டுத்தடையில்லா
மல் விரைந்துசெல்லும் கவியினிசையில் உங்கள் மனதும் இழுக்கப்பட்
டுப் போய்விடும்.

“வெங்கணுளியேறுமீனிமாவும்வேகநாகமும்
சிங்கவேறிண்டுநீரண்டவன்னசெய்கையார்
தங்குசாலமுலமார்தமாலமேலமாலேபோற்
பொங்குநாகமுந்துவன்றுசார லுடுபோயினார்.”

கார்முகப்படலத்தில் 41-வது கவி முதல் 51-வரை யுள்ளனவெல்
லாம் ஒழுக்கிசையினை விளக்கும் செய்யுட்களே.

‘நாணுலாவுமேருவோடுநாணுலாவுபாணியும்
நாணுலாவுதோளும்வாளியூடுலாவுநாணியும்
வாணிலாவினா லுலாவுமாலேமார்புமீளவும்
காணலாகுமாகினாவினாணலாகுமேகொலாம்.’

கைகேசிகுழ்வினைப்படலத்தில் 46-முதல் 63-வரையுள்ள பாடல்
களும் இவ்வொழுக்கிசையை நன்கு காட்டும்.

(3) நடை சந்தர்ப்பத்திற்குத் தக்கதாகவுயிருத்தல்வேண்டும்.
இராக்கத வேஷத்தைவிடுத்து ஸ்ரீராமனை வசிகரிக்கத்தக்கதான அழகிய
தோர் மெல்லுருவம் தாங்கிச் சூர்ப்பணகை வருதலைக் கம்பர் கீழ்வருமாறு
வருணிக்கின்றார்.

‘பஞ்சியொளிர்விஞ்சுருளிர் பல்லவமனுங்கச்
செஞ்செவியகஞ்சநிமிர்சீறடியளாகி
அஞ்சொலிளமஞ்செனவென்னமெனமின் னும்
வஞ்சியெனநஞ்சமெனவஞ்சமகள்வந்தாள்.’

இதன்பின்வரும் ஆறுகவிகளும் சூர்ப்பணகையின் வசிகரசக்தி
யைத் தெள்ளிதிற்காட்டும். தாடகையின் கோரவுருவத்தையும் கோபக்

கஅக

செந்தமிழ்

குறிபையும் வருணிக்குபிடத்து வல்லின எழுத்துக்கள் மிக்ருவரச்
செய்யுளியற்றியுள்ளார்.

‘இறைக்கடைதுடித்தபுருவத்தளையிறென்னும்
பிறைக்கடைபிறக்கிடயடித்தபிலவாயள்
மறக்கடையாக்கிவடவைக்கனவிரண்டாய்
நிறைக்கடன் முளைத்தெனநெருப்பெழவிழித்தாள்.’

இரவிற் றுயின்றறா மெல்லிய ஒலியாற் காலையிலெழுப்பும் பல
வாக்கியங்களும் அயோத்தியாநகரில் எவ்விதம் முழங்கினவென்று கூறு
பிடத்துக் கம்பர்நானும் அழகிய செய்யுளை முன்னதோடு ஒப்பிடுக. மெல்
லின இடையின வெழுத்துக்களே இதில் மலிந்து வருகின்றன.

‘வங்கியம்பலதேன்விளம்பினவாணிமுந்தினபாணியின்
பங்கியம்பரமெங்கும்விம்மினபம்பைபம்மினபல்வகைப்
பொங்கியம்பலவுக்கறங்கின தூபுரங்கள்புலம்பவேண்
சங்கியம்பினகொம்பலம்பினசாமகீதம்நிரம்பவே’.

பரசுரமன் கோபாக்கினியால் ஜொலிக்கும்போது உலகமானது
பயத்தாற் பீடிக்கப்பட்டு நடுக்குற்றுத் தளர்வதைக் கீழ்வரும் கவியில்
வருணிக்கின்றார். பெரும்பயத்தால் ஏற்படும் தேக நடுக்கம், பயம் அளவு
கடந்துபோகும்போதுண்டாம் ஸ்தம்பிதம் அல்லது நடுக்கமின்மை
இவையாவும் அக்கவியடிகளிற் குதித்துநிற்கக் காணலாம்.

‘கம்பித்தலையெறிநீருறுகலமொத்துலகுலையத்
தம்பித்துயர் திசையானகடளாக்கடல்சலியா
வெம்பித்திரிதரவானவாவெருவுற்றிரிதரவோர்
செம்பொற்கிலையாவயின்முகவாளிகடெரிவான்.’

விரைவுக்குறிப்பைக் காட்டவேண்டிக் கம்பர் எடுத்துக்கொண்ட
‘சந்தமும்’ ‘சொற்சுருக்கமும்’ மிகவும் பாராட்டத்தக்கன.

‘மாலுமக்கணம்வாளியைத்தொட்டதும்
கோலவிற்கால்குனித்ததுங்கண்டிலர்
காலனைப்பறித்தக்கடியாள்விட்ட
சூலமற்றன துண்டங்கள்கண்டனர்.’

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவிண்ணப்பம். ௧௮௭

இதுபோலவே கார்முசுப்படலத்திலும்.

‘தடுத்திமையாமலிருந்தவர் தாளின்
மடுத்தது நானுதிவைத்தது நோக்கார்
கடுப்பினில்யாருமறிந்திலர்கையால்
எடுத்தது கண்டனர் இற்றது கேட்டார்.’

(4) கவியினது நடை அதனை இயற்றும் கவிஞனுக்கே உரித் தான விசேஷவனப்புவாய்ந்த நடையாக விருக்கவேண்டும். இதனை ஆங்கில ஞாலர் Individuality of style என்று கூறுவர். மகாகாவி யங்களிலெல்லாம் இக்குணம் ஏற்படாமலிராது. கம்பாது கவிப்போக்கை யாண்டும் அறிந்துகொள்ளலாமென்பதே எனது துணிபு. இந்த நடை விசேஷத்தையவைத்தே அவரது காவியத்தில் இப்போது உள்ள இடைச் செருகற்செய்யுள்களை இரத்தினங்களுடன் கலந்த பருக்கைக்கற்களைப் போல எளிதில் பிரித்தெடுத்தாவிடுதல்கூடும்.

நான்காவது: கவிக்குத்தக்கசொற்களைத் தெரிந்தெடுத்தல். பொருளி னாற் கவியழகு பிரகாசிக்குமானாலும் சொல்லழகும் உடன்சேறிற் பொன் மலர் மணம்பெற்றதுபோல் அதிகமாகச் சொபிக்கும். இயற்கையிலேயே பொருள்வனப்புள்ள செய்யுள்கள் சொல்வனப்புடனேயே யாக்கப்படுகின் றன. சொல்வளங்குன்றுவது கவிஞனுடைய கருத்தின் வறுமைபற்றியே யன்றிப் பிறிதன்று. ஆயினும் சோனாமாரியாக ஒருகவிஞன் சொற்கள் பொழியவேண்டுமானால் பலவேறு இலக்கியக்கூடையும் அவன் பருகி யிருக்கவேண்டும். சொற்களைத் தெரிந்தெடுத்தாக்கொள்வதில் கவிஞன் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்களாவன:—

(1) எளிய, தெள்ளிய சொற்களைத் தெரிந்தெடுத்தாக்கொள்ளு வேண்டும். கடினமான பதப்பிரயோகங்களும் பலபொருள்பயக்கூடும் சொற்பிரயோகங்களும் கூடாவாம். கீழ்வரும் இராமாயணச்செய்யுட்களைக் கவனியுங்கள். உரையாசிரியரின் உரையின்றியே அவற்றின் பொருள் அறியக்கூடக்கின்றது.

• ‘ஓங்குமரனோங்குமலையோங்கிமணலோங்கிப்

பூங்குலைகுலாவுகுளிர்சோலைபுடைவிம்மித்

துங்குதிரையாறு தவழ்குழலதோர்குன்றின்

பாங்கருளதாலுறையுள்பஞ்சவடிமஞ்ச’. அகத்தியப்படலம் 5.

‘மயிலும்பெடையமுடன் நிரியமாணுக்கலையும்ருவிவரப்
பயிலும்பிடியும்கடகரியும்வருவதிரிவபார்க்கின்றான்
சுயிலுங்கரும்புஞ்செழுந்தேனுங்குழலும்பாழங்கொழும்பாகும்
அயிலுமமுதுஞ்சுவைநீத்தமொழியைப்பிரிந்தாலழியானே.’

—அயோமுசிப்படலம் 29.

‘அருந்து தற்கினியமீன்கொணரவன்பினால்
பெருந்தடங்கொம்பிடைப்பிரிந்தசேவலை
வருந்திசைநோக்கியோர்மழலைவெண்குரு
கிருந்தது கண்டுநின்றிரங்கலெய்தினான்.’

—ளிபீடணனடைக்கலப்படலம். 30.

இரட்டுறமொழிதலென்பது ஒருத்தியேயாயினும் செய்யுள் முழு
வதுஞ்சேர்ந்து இங்ஙனம் இரண்டாவதோர் அருத்தம்பயந்தா லழகா
யிருக்குமேதவிர அதிற் சிற்சில பதங்கள்மட்டிலும் இருபொருள் தற்
தால் அவை வாசிப்போர்மனதைத் திகைப்புறச்செய்யும்.

(2) எடுத்துக்கொள்ளப்படும் சொற்கள் பிண்டப்பொருளைத்
(Concrete pictures) தரக்கூடியனவாயிருத்தல்வேண்டும். கேவல
குணத்தமைட்டும் கூறும் மொழிகள் மனதினாற் பாவிக்கத்தக்கவுருவர்
தரவேமாட்டா. அதனாலேயே கவிஞர்கள் மனோபாவங்களை இந்நீரியங்
கட்டுப் புலப்படக்கூடிய தேகவிகாரங்கள் அல்லது மெய்ப்பாடுகள் மூல
மாக வருணிக்கின்றார்கள். அசோகவனத்திற் சீதையடைந்த துயரை
நாம் உணருமாறு கம்பர் சொல்லும் கவியை நோக்குக:—

‘விழுதல்விம்முதன்மெய்யுறவே தும்புதல்வெருவல்
எழுதலேங்குதலிரங்குதலிராமனையெண்ணித்
தொழுதல்சொருதமுளங்குதறுயருழந்துயிர்த்தல்
அழுதலன் நிமற்றயலொன்றுஞ்செய்குவதறியாள்.’

பிராட்டி களங்காண்படலத்திலும் சீதையின் ஆற்றொணுத்துயரம்
வருணிக்கப்படுகின்றது.

‘விழுந்தான்புரண்டாளுடல்முழுதும்வியர்த்தாளுயிர்த்தாள்வெதும்பினால்
எழுந்தாளிருந்தாண்மலர்க்கரத்தைநொரித்தாள்சிரித்தாளேங்கினால்
கொழுந்தாவென்றாளோத்தியர்த்தங்கோவேயென்றாளெவ்வலகும்
தொழுந்தாளரசேயோவென்றாளசோர்ந்தாளரற்றத்தொடங்கினால்.’

தமிழ்க்கவிவானாருக்கு ஒருவிண்ணப்பம். 629

மாயாசீதைப்படலத்திற் சீதை கொல்லப்பட்டாள் என்று அநுமூ
ரூற் கேள்வியுற்ற இராமனது மனோதுக்கம் இதிலும் ஒருபடி கடந்து
நிற்பதைக் காணலாம்.

‘அடித்திலனுயிர்ப்புயில்லனிமைக்கிலன் றுள்ளிக்கண்ணீர்
பொடித்திலனியாது மொன்றுமபுகன் றிலன்பொருமியுள்ளம்
வெடித்திலன்விம்பிப்பாரின்வீழ்ந்திலன்வியர்த்தானல்லன்
அடுத்தாள்துன்பம்யாவும்நிந்திரமரரேயும்.’

(3) எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட சொற்கள் உசிதமான சொற்களா
யிருக்கவேண்டும். சந்தர்ப்பத்திற்குப் பொருத்தமில்லா மொழிகளை
யொழித்துவிடவேண்டும்.

‘ஒதிமமொதுங்கக்கண்டவுத்தமனுழையளாகுஞ்
சீதைதன்நடைபைநோக்கிச்சிறியதோர்முறுவல்செய்தான்
மாதவள்தானுமாண்டுவந்துநீருண்டுமீளும்
போதகநடப்பநோக்கிப்புதியதோர்முறுவல்பூத்தான்.’

இதில், சீதையின் மந்தகாசத்தைச் சிறிது உயர்த்திக் கூறவேண்டிப்
‘புதிய’வென்றும் ‘பூத்தானே’ன்றும் இரண்டுசொல்லைப் பொறுக்கிவைத்து
அம்மெல்லியலின் அளக்கொணு அழகையும் குறிப்பித்தார். பூங்கொடி
போல்வாள் சிரிப்பைப் ‘பூத்தான்’ என்று சொல்லுவதும் அச்சிரிப்புப்
புதுமலர்போல் ஒளியையும் மணத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் தாத்தக்கது
என்று சொல்வதும் எவ்வளவு உசிதமென்று பாருங்கள்.

அடியோத்திரகரின் வெண்மடங்களை வருணிக்கத்தொடங்கின கம்பர்
தங்கவியில் என்னென்ன பொருள்களை என்னென்னசொற்களிற் ரொடுத்
துத் தருகின்றார் என்று கவனியுங்கள்.

‘திங்களுங்கரிதெனவேண்மைதீற்றிய
சங்கவேண்சுதையுடைத்தவளமாளிகை
வெங்கடுங்கால்பொரமேக்குரோக்கிய
பொங்கிரும்பாற்கடற்றரங்கம்போலுமே.’—நகரப்படலம் 27.

இதில்வரும் ஏழு மொழிகளாற் குறிக்கப்படும் வெண்மை ஒன்றை
சுத்திரண்டு வெண்மையின் அத்திதாவளயத்தை நமது கண்முன் கொண்டு
வராதிருக்குமோ?

உண்டாடல் அமைந்தார். விரும்புவதான நிலாத்தோற்றத்தைக் கீழ் வருமாறு வருணிக்கிறார்.

‘ஆறெலாங்கங்கையேயாயஆழிதாம்
கூறுபாற்கடலையேயொத்தகுன்றெலாம்
ஈறிலான்கைலையைஇயைந்தஎன்னினி
வேறியான்புகல்வதுநிலவின்விக்கமே.’

இது நிலவின் தண்ணியவொளியை அதிகரித்துக்காட்டுகின்றதல்லவோ! வெண்மையை இவ்விதம் வருணிக்கும் கவியே கருமையை எப்படி வருணிக்கிறாரென்பதும் இங்கே கவனிக்கத்தகுந்தது.

விராதனது கரியவுருவத்தை எடுத்துப் பேசுங்கவியிது:—

‘தங்குதிண்கரியகாளிமைதழைந்து தவழப்
பொங்குவெங்கொடுமைவஞ்சனைபுழுங்கியெழமா
மங்குல்பாதகம்விடங்கனல்வயங்கிநிமிரக்
கங்குல்பூசிவருகின்றகலிகாலமெனவே.’

இக்கவியிற் கருமை தழைத்துநிற்கின்றதை எளிதில் காணலாம். இதுபோலவே தாடகை வாசஞ்செய்யும் பாலேநிலத்தின் கொதிப்பை வருணிக்க மிடத்து, ‘சூடளவுகருவியினுலு (Thermometer) மளக்க முடியாத சூட்டுமிசுதியைத் தமது வார்த்தைகளினால் அளந்து காட்டுகின்றார்.

‘படியின்மேல்வெம்மையைப்பகரினும்பகருநா
முடியவேமுடியமுடிநுளும்வான்முகமும்வேம்
• விடியமேல்வெயிலும்வேமழையும்வேமின்னினோ
• டியடியும்வேமென்னில்வேறியாவைவேவாதவே.’

(4) மிகுந்த சொல்வன்மை (Copiousness of vocabulary)

அமைந்திருக்கவேண்டும். அதாவது ஒருபொருளையோ ஒருகருத்தை யோ குறிப்பதற்குப் பலசொற்கள் கவிஞருக்கு வந்துதவவேண்டும். இல்லாவிடிற கூறியமொழிகளையே திரும்பக்கூறி இன்பத்தைக்குறைத்து விடுவர். பலவகை ஒலிக்குறிப்புச்சொற்களைக் கம்பர் உடையோடுக்கும் திறனைப் பாருங்கள்.

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவிண்ணப்பம். ௧௯௯௧

‘ஆறுபாயரவமள்ளரலைபாயமலையலைச்
சாறுபாயோதைவேலைச்சங்குவாய்பொங்குமோதை
ஏறுபாய்த்மரநீரிலெருமைபாய்துழனியின்ன
மாறுமாறுகித்தம்மின்மயங்குமாருதவேலி.’—நாட்டுப்படலம்.

மிதிலை நகரத்தில் ஸ்ரீராமனை வந்து காணக்கூடின மாதர்வரும்விதம்
பலமாதிரியெனக் காட்டப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

‘மானினம்வருவபோன் றும்மயிலினந்திரிவபோன் றும்
மீனினம்மிளிர்வபோன் றும்மின்னினமிடைவபோன் றும்
தேனினம்சிலம்பியார்ப்பச்சிலம்பினம்புலம்பவெங்கும்
பூநனைகந்தன்மாதர்பொம்மெனப்புருந்துமொய்த்தார்.’

கவிவாணருக்குச் சொல்வன்மை ஆவசியம் வேண்டுமென்று கம்பர்
தாமே முதற்போர்ப்படலத்திற் கூறுகின்றார்.

‘பல்லியலிலகுறுபாடைபாடமைந்
தெல்லையினூற்கடலேறநோக்கிய
நல்லியனவையறுகவிஞர் நாவரும்
சொல்லெனத்தொலைவிலாத் தூணி தூக்கினன்.’

சொல்வளம்போலவே சுருத்துவளமும் இராமாயணத்தில் நிரம்பி
புளதெனக் காட்டுதல் மிக எளிது. ஒருகவிமட்டிலும் இங்கெடுத்துக்
கூறுகிறேன்.

‘நிலமகண்முகமோ திலகமோகண்ணோநிறைநெடுமங்கலநானோ
இலகுபூண்முலைமேலாரமோவுயிரினிருக்கையோ திருமகட்கினிய
மலர்கொலோமாயோன்மார்பினன்மணிகன்வைத்தபொற்பெட்டியோமலரோன்
உலகின்மே லுலகோலுழியினிற்று திபுறைபுளோயாதெனவுரைப்பாம்.’

இவ்வாறு அயோத்தியாநகரம் வருணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது:

(5) சொல்வன்மையோடு பலவிகற்பங்கள் அல்லது பேதகதி
யமைந்த சொற்றொடர்புணர்க்கும் வல்லமையும் ஓர் கவிஞனுக்கு ஏற்பட
வேண்டும். கம்பர் கண்ணென்னும் ஓர் உறுப்பை எவ்வித வேறுபாட்
டுடன் பலவிடங்களிலும் வருணிக்கிறார் என்று பார்ப்போம்.

- (a) 'கொல்லும்வேலுங்கூற்றமுமென்னுமிவையெல்லாம்
வெல்லும்வெல்லுமென்னமதர்க்கும்விழி'
- (b) 'வென்றம்மாளைத்தாரயில்வேலுங்கொலைவாரும்
பின்றம்மானச்சேர்கயலஞ்சப்பிறழ்கண்.'
- (c) 'புள்ளுறைகமலவாவிப்பொருகயல்வெருவியோட
வள்ளுறைகழித்தவாள்போல்வரியுறவயங்குகண்'
- (d) 'களிப்பனமதர்ப்பரிணடுகதுப்பிணையளப்பகள்ளம்
ஒளிப்பவவெளிப்பட்டோடப்பார்ப்பனசிவப்புள்ளுற
வெளுப்பனகறுப்பவானவேற்கண்'
- (e) 'நஞ்சிடையமிழ்தங்கூட்டிநாட்டங்களானவென்னச்
செஞ்சுவேரிண்டுமீண்டுசேயரிசிதறித்தீய
வஞ்சமுங்களவுமின்றிமழையெனமதர்த்தகண்கள்'
- (f) 'சுவனையினெழிலும்வேலின்கொடுமைபுங்குழைத்துக்கூட்டித்
திவனும்ஞ்சனமென்றேயந்தநஞ்சினைத்தெரியத்தீட்டித்
தவளவொண்மதியுள்வைத்ததன்மைசால்தடங்கண்'
- (g) 'வாளுமவேலும்விட்டளாயினவனையகண்.'
- (h) 'சுருதிவாளெனச்செவ்விரிபரந்தகண்.'
- (i) 'வடுவின்மாவகிரிவையெனப்பொலிந்தகண்.'
- (j) 'நெய்கொணீருண்டுநெருப்புண்டுநீண்டமைநிறைந்த
வைகொள்வேலெனக்காலனும்மறுகுறுங்கண்.'
- (k) 'அஞ்சம்பையுமையன்றனதகலம்பையுமளவா
நஞ்சங்களைவெலவாகியநயனங்கள்.'
- (l) 'சேணுறநீண்டுமீண்டுசெவ்வரிசிதறிவெவ்வே
றேணுறமிளிர்ந்துநாணுவிதம்புரண்டிருண்டவாட்கண்.'
- இதை இம்மட்டில் நிறுத்திவிட்டுத் திரிமூர்த்திகளை ராமாயணத்திற்
பலவிடங்களிலும் எங்ஙனம் குறிக்கின்றாரெனக் கவனிப்போம்.
- (a) 'கரியமாலினுங்கண்ணுதலானினும்
உரியதாமரைமேலுறைவானினும்'

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவிண்ணப்பம். கககந

- (b) 'உமைக்குநாதற்குமோங்குபுள்ளூர் திக்கும்
இமைப்பினுட்டமொரெட்டுடையானுக்கும்'
- (c) 'புலியினதருடையா னும்பொன்னுடைபுனைந்தா னும்பூவினும்'
- (d) 'முளரிமேல்வைகுவான்முருகற்றந்தவத்
தளிரியல்பாகத்தான்றடக்கையாழியான்.'
- (e) 'சிவனும்நான்முகத்தொருவனுந்தேவர்க்குந்தெரியா-அவனும்'
- (f) 'பூவுளான்புணரிமேலான்பொருப்பினுன்முதல்வராய'
- (g) 'பங்கயத்தொருவ னும்விடையின்பாகனும்
சங்குகைத்தாங்கியதருமமுர்த்தியும்'
- (h) 'உமைக்கொருபாகத்தொருவனுமிருவர்க்கொருதனிக்
கொழுநனுமலர்மேற்-கமைப்பெருஞ்செல்வக்கடவுளும்.'

(6) இங்ஙனம் சொல்வன்மையிலும் சொற்றொடுக்கும் வன்மையிலும் தேர்த்தபுலவன் அர்த்த மில்லாதனவும் அர்த்தபுஷ்டியில்லாதனவுமானசொற்களைக் கடிந்தகற்றுதல்வேண்டும். பொருள்பயவாத இடைச்சொற்களும் அடைமொழிகளும் விரவாமற் கவிபுனைவதே சிலாக்கியம். சீழ்நரும் கம்பர துகவிகளில் நிரர்த்தகமொழி ஏதேனும் ஸ்ரீமைந் திருக்கிறதா என்று கவனியுங்கள்.

'காக துண்டம்நறுங்கலவைக்களி
யாகமுண்டதடங்கலும்நீங்கலாற்
பாகடர்ந்தபணிக்கனிவாய்ச்சியர்
வேகடஞ்செய்மணியெனமின்னினார்'

'முந்துஞ்சுனை காண்முழைவாழரிகாள்
இந்தநிலைமெடுத்தகைநா
லைந்துந்தலைபத்துமலைத்துலையச்
சுந்தும்படிக்கண்டெரித்திடுவீர்'

'பொன்கொண்டிழைத்தமணியைக்கொடுபொ திந்த
மின்கொண்டமைத்தவையிலைக்கொடுசமைத்த
என்கொண்டியற்றியவெனத்தெரிசிலாத
வன்கொண்டலிட்டுமதிமுட்டுவனமாடம்.'

அனுவசியச்சொற்களை அகற்றுவதுமாதிரிமல்ல: சில இடங்களில் ஒருமொழிகொண்டே மிக்க பொருளைக் கம்பர் தருகின்றார். ஓர் உதாரணம் இங்கே தருகிறேன். கையடைப்படலத்தில் விசுவாமித்திரனோடு செல்லுகின்ற ராமன்கொண்ட கோலத்தை:

‘வென்றிவாள்புடைவிசித்துமெய்ம்மைபோல்
என்றுந்தேய்வுறுத்தூணியார்த்திநு
குன்றம்போன்றுயர்தோளிற்றொற்றவில்
ஒன்றுதாங்கினுண்டலகந்தாங்கினுன்.’

என்று வருணித்துப் பின் இலக்குமணன்கோலத்தைக்குறித்து ‘அன்னதம்பியும்’ என்று கூறி நிறுத்துகின்றார். ‘அன்ன’ என்ற ஒரு சொல்லினால் அதேமாதிரி வின்முதலியன அணிந்துகொண்ட இலக்குமணன் என்று கம்பர் சூசிப்பிக்கிறார்.

(7) கவிஞன் மெல்லோசை பயக்கும் இனியசொற்களைத் தெரிந் தெரிந்த கக்கொள்ளுதல்வேண்டும். இவ்வன்மை பண்டைக்காலத்துப் புலவர் பலரிடமும் இருந்ததென அவரியற்றிய நூல்கள் சான்று பகருகின்றன.

சூளாமணி:--

‘காந்தளங்கூலியால்களிவண்டினங்
கூந்திளம்பிடிவீசக்குழாங்கரோ
டேந்துசந்தனச்சாரலிருங்கைம்மா
மாந்திரிசேறுறங்கும்வரைமாடெலாம்’

சீவகசிந்தாமணி:--

‘தேனாலமதுச்செய்கோதைதேம்புகைகமழலுட்ட
வானுலாஞ்சடர்கண்முடிமாநகிரவுசெய்யப்
பானிலாச்சொரிந்துநல்லாரணிகலம்பகலைச்செய்ய
வேனிலான்விழைந்தசேரிமேலுலகினையதொன்றே.’

கம்பராமாயணம்:--

‘தேனுகவருளிசந்தித்தெருமாறுவெப்பாலக்
கானமுடிலையுமெல்லாங்கண்ணினிருக்குங்கங்குல்’

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவிண்ணப்பம். ௧௧௫

மாயாசனகப்படலத்திற் சீதைபால் இராவணன் இரந்து தனது ஆசையை வெளியிடுங்கவிதைகள் மிக்க அழகுடையன:

‘தோற்பித்தீர்மதிக்குமெனிசடுவித்தீர்தென்றல்தூற்ற
வேர்ப்பித்தீர்வயிரத்தோனாமெலிவித்தீர்வேனில்வேனே
ஆர்ப்பித்தீர்என்னையின்னலறிவித்தீர்மரர் அச்சந்
தீர்ப்பித்தீரின்னமென்னசெய்வித்துத்தீர்திரம்மா.’

இதன்முன்வரும் இரண்டு கவிகளும் பின்வரும் இரண்டு கவிகளும் இதுபோலவே அழகுவாய்ந்துள்ளன. நல்லிசைப்புலவர்கவியினின் அதிக்கும் அழகிய பொருட்செறிவைக் கீழ்வருஞ்செய்யுளால் வருணிக் கின்றார் கம்பர்.

‘நல்லியற்கவிஞர்நாவிற்பொருள்குறித்தமர்ந்தநாமச்
சொல்லெனச்செய்யுட்கொண்டதொடையெனத்தொடையரிக்கி
எல்லையில்செல்வந்தீராவிசையெனப்பழுதிலாத
பல்லலங்காரப்பண்பேகாகுத்தன்பகழிமாதோ!’

(8) சுத்தத் தமிழ்மொழியையே கூடியவரையில் தெரிந் தெடுத்துக்கொள்ளுதல்வேண்டும். பிறபாஷைமொழிகள் வேண்டப்படு மாயின் அவற்றைத் தமிழ்ப்பாஷையின்போக்கை அதுசரித்து ரூப மாற்றிக் கையாளுதல்வேண்டும். எல்லாமொழிகளும் தற்சமமாக வந்து கொள்ளுத லமையாது; வந்து பிரயோகிக்கப்படாமும் கவிப்பான்மைக்குத் தக்க இசையொழுக்குப் பெறவேண்டும். இதனால் வடமொழிக் கலப் பில்லாமலே தற்காலம் தமிழ்க்காவியம் இயற்றல்வேண்டுமென்பது எனது கருத்தன்று. வேண்டியபடித்துமாத்திரம் ஸம்ஸ்கிருதமொழிகளைப்பிர யோகித்துக்கொண்டாற் போதும்.

(9) இனி எதுகை மோனை முதலியன கவிக்கு ஆவசியமான உறுப்புக்களாவென்று கவனிக்கவேண்டும். கவியியற்றுவோனது மனோ தர்மத்தை இவை தனாகின்றனவென்று யாரும் ஒப்புவர். ஆவற்றற் செய்யுட்குச் சந்தவிற்பம் வாய்மற்போகவில்லை. ஆனால் ஒருவிஷயம் நாம் கவனித்துக்கொள்ளுதல்வேண்டும். பொருளினபத்தைக் கெடுத் துச்சொல்லிற்பம் கொள்ளுதற்கும் மலரையொழித்து நாரை மாலையாகக் கொள்ளுதற்கும் அதிக வித்தியாசமில்லை. ஆதலால் வேண்டுமாயின்

இச் சொல்லின்பத்தை உரிய இடத்தில் விட்டுவிடுவது தவறாகாது. எதுகையை ஒழித்துவிட்ட சில கவிகள் சிந்தாமணியில்வாக் காண்கின்றோம்.

‘அங்கைபோல்வயிற்றணிந்தவலஞ்சுழியமைகொப்பூழ்
கங்கையின்சுழியலைக்குங்கண்கொளாறுடங்கிடையை
யுண்டெனத்தமர்மதிப்பர்நோக்கினூர்பிறரெல்லா
முண்டில்லையெனவையமல்லதொன்றுணர்வரிதே’

‘கங்கைமாக்கடற்பாய்வதேபோன்றுகாளைதன்கார்முக
மைந்தரார்த்தவர்வாயெலாநிறையவெஞ்சரங்கான்றபி
னெஞ்சம்போழந்தழலம்புணரீங்கினூருயிர்நீண்முழைச்
சிங்கவேறுகன்கிடந்தபோற்சிறுவர்தேர்மிசைத்துஞ்சினூர்’

இவ்வித வேறுபாடு பிற்காலக்கவிகளிற் காண்ப தருமை. எனினும் தமிழ்க்காவியவளர்ச்சிக்கு இவ்வழியையும் நாம் கையாடவேண்டிய தவசியுமே.

காவியத்திற் றேன்றவேண்டும் ‘ரலம்’ ‘வருணனை’ முதலியவற்றை இவ்விடம் விரித்துக்கூற நான் எண்ணவில்லை. எனினும், கம்பர் புதிதாகவியற்றிய உலமான அணிகள் மனதிற்கு ஆனந்தம் தராமலிரா. அவற்றுட் சிலவற்றைக் கூறுகின்றேன்.

‘ஓசைபெற்றுயர்பாற்கடலுற்றொரு
பூசைமுற்றவுநக்குப்புக்கென்’

‘காம்புகால்பொர்க்கண்ணகன்மால்வரைப்
பாம்புநான்றெனப்பாய்பசுந்தேறலே’

‘வையகமுழுவதும்வறினூர்புமோர்
செய்யெனக்காத்தினிதரசுசெய்கின்றான்’

‘ஐயனுமிளவலுமணிரிலமகள் தன்

* * * * *

‘நெய்குமுலூறுமிழையெனநிலைதிரிவார்.’

‘சோர்பொழுதணிநகர் துறுகுவரெதிர்வார்
கார்வரவலர்பயிர் பொருவுவர்களியால்’

தமிழ்க்கவிவாணருக்கு ஒருவிண்ணப்பம். ௧௯௭௭

'மைவரைநெருப்பெரியவந்ததெனவந்தாள்'
 'ஆலமர்வித்தினருக்குறளானான்'
 'இரண்டுகன்றினுக்கிரங்குமோராவெனவிருந்தார்'
 'அரக்கரென்கடவிடையாழ்கின்றாரொரு
 மாக்கலம்பெற்றெனமறுக்கநீங்கினார்'
 'தோட்டநுங்கிற்றொழையுறுமுக்கினைக்-காட்டென'
 'சாகாமிருகத்தலைவரிற்றிலகமன்னான்'
 * * * * *
 ஆகாயமுற்றகதலிக்குவமைபானான்.'
 'கொல்பிடித்தெழுமுறுகுநடர் கூட்டம்போல்
 வால்பிடித்தொழுசினகவியின்மாலையே.'

மேலும், 'சிரித்தபங்கயம்', 'பஞ்சினறிப்பமுத்தபாதம்', 'வெங்களி விழிக்கொருவிழவு', 'கருநெருப்பினிடையே பெழுந்த வெண்ணெருப்பு', 'தாயிற்பரிசேடியர்' 'நதியினுங் குளத்தும் பூவா ரளினங்கள்', 'பள்ளத்துப்பாயு நன்னீரணைவவர்', 'ஆம்பலொத்தமுதுறு செவ்வாய்ச்சியர்', 'திங்கரும்பினுந் தித்திக்குமின்சொலார்', 'அரக்கரென்னும் காண்சுட முளைத்த கற்பின்கனலி', 'அன்பெனும்விடமுண்டாரை யாற்றலா மருந்துமுண்டோ', 'நெய்த்தலைப்பால்சுந்தனையநெயம்', 'கமலத்தின் காடுபூத்த காளமாமேகம்' முதலிய அழகிய சொற்றொடர் ராமாயணத் திற் செறிந்துகிடக்கக் காணலாம்.

இதுவரையும் கூறப்பட்ட விதிகளெல்லாம் நமது செய்யுள் இலக்கியம் பரிஷ்காரமடைதற்பொருட்டேயாம். இவ்விதிகளை ஒட்டிக் காவியம் சமைப்பினும் ஒரு சிறந்தகாவியமாக அமைவது எளிதன்று. அதற்குக் கவிஞனிடம் பிறவியிலேயே விசேஷமான கவித்துவம் பொருந்தியிருத்தல்வேண்டும். நம்முடைய விதிகளெல்லாம் அந்த இயற்கையற்றலை வளர்க்க உபகரணங்களாயிருக்குமேதவிரத் தாமாகவே பெரும்பயனைத் தரமாட்டா. எனினும் வரையறுத்தற்கு இடங்கொடுக்கக்கூடியவை இவ் விதிகளே. இதுபற்றியே இவைகளைமட்டும் தங்கள் முன்னிலையிற் கொண்டுவந்தேன். தமிழ்க்காவியத்தின் நோக்கம் தப்பாயிருக்குமிடத்திற் திருத்தம்பெறவேண்டும்; சுருங்கியிருக்குமிடத்தில் விரிக்கப்பட

வேண்டும்; கவின் குன்றினவிடத்திற் கவினுறச்செய்யவேண்டும். இதுவே, தமிழ்ப்புலவோர்களின் முக்கியகடமை. இந்நோக்கம் நிறைவேறவேண்டுமாயின், பிறபாஷைகளிலுள்ள காவியங்களைக் கற்றுணர்ந்து அவற்றின்கணுள்ள மேலான லக்ஷணங்களை யறிந்து அவையனைத்தையும் தமிழ்க்காவியங்களில் அமைக்க முயலவேண்டும். காலத்திற்கேற்ப இலக்கிய பரிஷ்காரமும் நடைபெறவேண்டியது மிகவும் ஆவசியகமே. இதை மறப்போமாயின் நமது இலக்கியம், அதிலும் காவிய இலக்கியம், வளர்ந்து விரிந்து பொலிவுபெறுதுபோகும்.

ஆகையால், தமிழர்களாகிய நாம் நமது இலக்கியவளர்ச்சியிற் றக்கவனஞ்செலுத்தி முயலுவோமாக. முயற்சி திருவினையாக்கும் என்ற பெரிய உண்மை கடைப்பிடிக்கத்தக்கது.

K. N. சிவராஜபிள்ளை, B.A.,

திருவனந்தபுரம்.

ஸ்ரீ:

அரிச்சந்திரசரிதையில் ஒருதிருத்தம்.

அரிச்சந்திர சரிதையின்கண்ணே கோசிகமுனிவன் அரிச்சந்திரனை வாய்மையிற் பிழைத்தல் காணவேண்டி, வஞ்சனைகரந்தமனத்தையு, அன்னவற்குப் பல்லாற்றினுந் திங்கிழையாநிற்ப, அரசன் அவற்று னொன்றற்கும் உடையாத உள்ளத்துடன் பொய்யாநாவினையுடையனாகிச் செந்நெறிக்கண்ணே யொழுகாநின்றான். அருந்தவமுனிவன் ஒன்றினுந் தன்கூட்கோள் கடைபோகாமையென்கண்டு மேன்மேலும் பெருகிய ஊக்கத்துடன் முயற்சியை மேற்கொண்டு அவன்றன் நாடும் நகரும் கவர்ந்து வறியனாக்கி இறுதியாக அம்மன்னவன்றனை அவன் கற்புடைமையானே வாள் கொண்டு துணித்தற்குரிய கொலைவினைஞாக்கினான். அரிச்சந்திர னாதற்குச் சற்றும் பிற்காலியாது கொலைக்களத்துத் தன் மனையானைக்கொல்வான் வானோர்ச்சி நிற்ப அக்கணத்தே முனிவன் அவனை விளித்து 'நீ யுண்மையிற்றிறம்பிய வுரையொன்று புகலின் அதற்குப் பரிசாக நின திறந்தமகனை யுயிர்ப்பித்து உன்மனையாளுங் கொலையுண்ணாதகற்றி நீ யிழந்து வருந்து மரசியலுரிமை முதலியவற்றையு நினக்கே மீட்டுமளித்தருள்புரிவல் என்று கூறினான்.

அரிச்சந்திரசரிதையில் ஒருதிருத்தம். ௧௯௯

அத்தருவாயில் அரசனு மவன்றேனியு மதற்கு மறுமாற்றமாகக் கூறிய பொருடாடங்கிய சிலபாடல்கள் பன்முறையும் விரும்பிப் படித்தற் குரியனவாய் அரிச்சந்திர சரிதையிற் காணப்படுகின்றன. அவை:—

“சேய்மையண்மையிலுயிர்க்குறு துணையெனச்சிறந்த வாய்மையாலகந்தூய்மையாமற்றிலம்புயத்தைத் தூய்மைசெய்வது நீறலாற் சொல்லின்வேறுளதோ நோய்மைசெய்யீனும்வாய்மையேநோன்பெமக்கறிதி”

“புலையனும்விரும்பா தவிப்புன்புலால்யாக்கை நிலையெமைருண்டேயிரி நூறெடிது றச்சிறந்தே தலைமைசேர் தநுசத்தியம்பிறழ்வது தரியேம் கலையுணர்ந்தரீயெமக்கிது சுழறுவதழ்கோ”

“இம்மையம்மைவீடெனமறைபுலன்சொளவிய்ப்பும் மும்மைபுந்தருமுறையுடைத்தெனுகிலேமுரணி எம்மையாழ்வயிற்றடக்கிமீட்டுமிழ்கலாவொரிவாய் வெம்மைகூர்நரகுபக்கி நுமெய்ம்மையைவிடேமால்”

“பதியிழந்தனம்பாலனையிழந்தனம்படைத்த நிதியிழந்தனமினிநமக்குளதெனநிலைக்கும் கதியிழக்கினும்கட்டுரையிழக்கிலேமென்றார் மதியிழந்து தன்வாயிழந்தருந்தவன்மறைந்தான்”

என்பன.

இவற்றுள் முகற்கட்குறித்த “சேய்மையண்மையில்” என்றசெய்யுளே ஈண்டாராய்ச்சிக்குரியது. அச்செய்யுள் மேற்காட்டியவாறே சிறிதும் பிறழ்ச்சியின்றிப் பல அச்சுப்பிரதிகளிலும் சர்வகலாசங்கத்தார் பதிப்பித்த புத்தகங்களிலும் காணப்படுகிறது. அதன்கண் “அம்புயத்தைத் தூய்மைசெய்வது நீறலாற் சொல்லின்வேறுளதோ” என்ற தொடரை உள்ளவாறே கொண்டு உரைவகுப்பான் புகுந்த பெரியோரும், “அழகிய புயங்கட்குத் தூய்மையளிப்பது திருநீறணிதலேயாகும்; அகத்துறுப்பாகியமனம் தன் மாகுநீங்கித் தூய்மையுடையது வாய்மையொன்றானேயாகும்; ஆதலா னிடையறத்தன்பங்கட்குட்டித்தியபோதினும் யாம்வாய்மையே நோன்பாகக்கொண்டொழுகாநிற்பேம் என்பதை அறிவுராயாக” என்றழைக்கச் சென்றனர். டயத்தினுஞ் சிறந்த நெற்றியிற் றிருநீறணிதலே சிறந்ததாயிருப்ப அதலையொழித்துப்புயத்தைத் தூய்மைசெய்வதுநீறு எனக் கூறுதல் பொருந்தாமையால் து பாடமாகாது.

இதனை வேறுசிலர் “வாய்மையாலகந் தூய்மையா மற்றிலம் புயத் தைத்-தூய்மை செய்வது நீரலாற்சொல்லின் வேறுளதோ” எனப் பாடல் கொண்டு “சேற்றிலமுந்தி யசுத்தமடைந்திருக்கும் (அம்புயம்) தாமரையைக் கழுவுவது நீரேயன்றி வேறுண்டோ” எனப் பொருளுரைப்பர். அவ்வாறாயின் நீர் குமுதமுதலிய பிறவற்றையும் கழுவவற்றாகச்செய்தே “அம்புயத்தைத் தூய்மை செய்வது நீர்” என்று தாமரையையே எடுத்துக் கூறுவதில் யாதொருசிறப்புங் காணப்படாமையாலும், தாமரை நீர் படிந்தபாகமே பாசிபற்றி யசுத்தமாதலும், நீர்படியாதபாகமே பாசிபற்றாது சுத்தமாயிருப்பதும் பிரகித்தமாகையாலதாவும் சுத்தபாடமாதாது.

இனிச் சிறிது உற்றுநோக்குவார்க்கு அகந்தூய்மை யென்றதுணையானே அதன் மறுதலையாகிய புறந்தூய்மையு முடன்றேன்றுதலியல்பாதலால், “புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை-வாய்மையாற் காணப்படும்” என்னும் பொய்யாமொழியின் கருத்தினையே உட்கொண்டு ஆசிரியரிச்செய்யுளை இயற்றிப்போந்தாரென்பது புலனாகாதிராது.

அங்ஙனமாகவே, மேற்கூறித்தசெய்யுள்,

“சேய்மையண்மையிலுயிர்க்குறுதுணையெனச்சிறந்த
வாய்மையாலகந்தூய்மையாமற்றிலைப்புறத்தைத்
தூய்மைசெய்வதுநீரலாற்சொல்லின்வேறுளதோ
நோய்மைசெய்யினும்வாய்மையேநோன்பெமக்கறிதி”

என்றிருக்கவேண்டுமென்பது நன்கு தெளியப்படும். இதற்குப் பொருள் வெளிப்படையாகவின் விளக்கவேண்டாதாயிற்று.

நிற்க; இதனிறுதியில் “நோன்பெமக்கறிதி” என்றிருப்பதை “நோன்பெனக்கருதி” என்று படித்துக் குளகமாக்கிக்கொண்டு அடுத்தாவரும் “புலையனும்விரும்பாத” என்ற செய்யுளுடன் ஒருதொடராக்கிப் பொருளுரைப்பாருமுளர். அங்ஙன மிடர்ப்பாடுற்றுப் பொருளுரைப்பதி லொரு சிறப்பின்மையாலதாவும் பாடமன்றென்றும், நோன்பெமக்கறிதி யென்பதே சுத்தபாடமென்று மறியத்தக்கன.

T. N. அப்பினையங்கார்,

மதுரை.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார்
1921-ம் ஆண்டு மார்ச்சுமீ 5-வ நடத்திய

ஆங்கிலத் தமிழ்ப்பரிசைஷவினா.

இண்டர்மீடியேட் வருப்பு.

1. இலக்கியம்.

பரிசைஷகர்—அ. கந்தசாமிப்பிள்ளை.

1921 ஆண்டு மார்ச்சுமீ 5-வ சனிக்கிழமை பகல் 10-1

[அம்சம் 120.]

செய்யுள்.

1. (a) பாணி-நூற்பெயர்க்காரணம், காலம், பாட்டுடைத்தலைவனது பெயர்க்கார-எவை?
 - (b) இந்நூலாசிரியர் ஜைனர் என்பது சிலர்கொள்கை; அகச்சான்று (Internal evidence) காட்டி அதை மறுக்கக் கூடுமா? எப்படி?
 - (c) “தான்வேண்டிக் கோடலுமே தன்னுடைய தேவியரிற் றலைமைத் தேவி, தேன்வேண்டு மொழிச்சேல்வி திருமகட்குத் திருமகனாய்க்கொடுத்த பின்றை” “தங்களின் மகிழ்ந்து இருகலத்தரசர் தாமும் தனித்தனி உவப்பது.”
இங்குக் குறிப்பிட்டவை யார்யாரைக் குறிக்கும்?
 - (d) ஜயதரன்-ஐம்படைசுரித்தது, பூணூல்தரித்தது, கல்வி பயின்றது-ஏதேனும் ஒன்றைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறுவதை எழுதுக.
2. (a) “திரிபுவனங்கள் வாழ்த்த” இருவிதமாகப் பொருள் கூறுக.
 - (b) i. விழித்தழற்புலியைமேலிருத்தி, இமயத்தினைத்திரித்த கோவில் வளைவுண்டு-இக்கதை யாது?

ii. அது “ஆடகக்கிரி (மேரு)யிற் புலிவைத்தவன்” என மற்ரோரிடத்துக் கூறுவதோடு முானோதோ ?

- (c) சயத்தம்பம்நாட்டி, எழுசலிங்கம்—இக்கருத்து உங்கள் பாடத்துள் வேறெங்குக் காணப்படுகிறது ? காட்டுக.
3. (a) பின் வருவனவற்றிற்கு உரையெழுதுக:—
- முடுகிய பவன பதத்தி லுகக்கடை முடிவினில் உலக மெனச்சுடர் விட்டெழு, கடுகிய வடவன லத்தினை வைத்தது களமுறு தூரக கணத்தின் முகத்திலே.
 - சூரன்குலத்தோர்குபோன்குலத்தோர் சுடர்ப்பாவகப், போன்குலத்தோர்கள்முதலோரிருந்தார்கள்பேர் பெற்ற பேர், வீரங்கொலோவாகுசாரங்கொலோசெல்வமிச்சங் கொலோ, பூரம்புராசிப் புவிக்கென்று முதுவோர்கள் பொதுவோர்களோ.
- (b) i. முன் கீற்றிட்ட அம்புராசி, பொதுவோர் என்பவற்றின் காரணத்தை எழுதுக.
- ii. கடவி, பூதரம், சராசனம், சோனகர், ஓரை, அரிதாரம் இவற்றுள் நான்குமொழிகளுக்கு அருத்தம் எழுதுக.
- (c) i. பாண்டவரின் முற்பிறப்பு, சிசுபாலனுக்குக் கண்ண னிடம் பகைமை ஏற்பட்டகாரணம்—ஏதேனும் ஒரு கதையைப் பத்துப்பதினைந்துவரிக்குள் எழுதுக.
- ii. சொற்றவா நன்று சுகன்றிருத்தாதை; பராசரமுனிவன் மதலையாம்படியே பகர்ந்தனை—இவை குறிப்பதை விளக்குக.
- (d) ‘கன்னாட்டும்படிபொருது’, ‘வீரரைத்துறக்கம் ஏறவிட்டிடிம் இரவி’, ‘வஞ்சியந்தொடைமன்னன்’, இவற்றாலறியப்படும் பழையவழக்கங்கள் எவை? ஐதிகம் எது ?
- (e) i. “பின்னியகுஞ்சிப்பேதையர்” என்பது மாபுவமுவாகாதோ ?
- ii. வள்ளன்மை பூண்டானகட் செல்வமும் உள்ளத்துணர்வுடையா னோதிய நூலும்—புணர்வின்கட்டக்க தறியும் தலைமகனும் இம்முவர் பொத்தின்றிக் காழ்த்த மரம்.
- இது முடிபுவமுவாகாதோ ? சமாதானம் கூறுக.

iii. நன்மகன் இழிந்தகுடியிலும் பிறக்கக்கூடும் என்பதற்கு, “பெருங்கடலுட் பல்விளைய முத்தம் பிறக்கும்” என்ற உவமை பொருந்துமா? விளக்குக.

iv. ஊராண்மை என்னுஞ் செருக்கு—இத்தொடரில் எது என்னவாக உபசரிக்கப்பட்டிருக்கிறது?

வசனம்.

4. (a) i. ஆதியில் தமிழ்வசனநடை எவ்வாறு இருந்தது?

ii. ஆறுமுகநாவலர் நடையையும் வேதநாயகம்பிள்ளை நடையையும்பற்றிக் கூறப்பட்டிருப்பது எப்படி?

(b) நச்சினூக்கினியர்—இல்லது புனைந்துரைத்தலைப்பற்றி என்ன கூறுகிறார்? என்பதையாவது.

அல்லது

பரிமேலழகர் சொல்லின் நடையின் இயல்பைப்பற்றி என்ன கூறுகிறார்? என்பதையாவது எழுதுக.

(c) i. கடசுதூர்த்தம், மெய்ப்பாடு, தொடர்நீசைச்செய்யுள், பிசி,—இரண்டிற்கு விளக்கம் எழுதுக.

ii. ‘மாணக்கரைப் பரீட்சைப்பைங்கூழ்விளைக்கும் விரிகளாக்காமல், இறைக்கலுறும் மணற்கேணிகளாக்கவேண்டும்’ இக்கருத்தை விளக்கமாக எழுதுக.

5. (a) கௌதமர் துறவியானமை எதன்பொருட்டு?

(b) அவர்கண்ட உண்மைகளில் முக்கியமான நான்கை விளக்குக.

6. (a) திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்—சூலைநீங்கப்பெற்றது, கன்மீதப்பில் அணைந்தது, ஐக்கியமானது—இத்தலங்கள் எவை? அவை எந்த ஜில்லாவைச்சேர்ந்தவை? அச்சமயத்தில் அவர்கூறியருளியவற்றில் ஏதேனும் ஒரு பாசரம் எழுதுக.

(b) அவர்காலத்திருந்த நாயன்மார்களில் மூவர் பெயரை எழுதி எப்படி யறிகிறோம் என்பதையும் எழுதுக.

7. (a) சாதுரியம் என்ற பாடம் தெரிவிக்கும் குறட்பாக்களில் ஒன்று கூறிச் சந்தர்ப்பமும் காட்டுக.

(b) i. என்றுங்குழியாதென்பாட்டு.

ii. மரத்தின்கீழாகாமரம்—இத்தொடர்கள் எதை வற்புறுத்த வருகின்றன.

இண்டர்மீடியேட் வகுப்பு.

2. இலக்கணம்.

பரீக்ஷகர்:—சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவர்.

1921-ஆம் மார்க்சுமீ 5வ சனிக்கிழமை பகல் 2—4.

[அம்சம் 90.]

- I. 1. எழுத்திலக்கணம் எத்தனை வகைப்படும்? அவற்றினியல் களின் முறைவைப்புக்கு நியாயங்கூறுக.
2. இயுகுகாரணப்பெயர்பொதுச்சிறப்பின. இச்சூத்திரத்துக்குள்ள இரண்டுரையுங்கூறித் தனித்தனி யுதாரணமுந் தருக.
3. மொழிக்கூறுதியில் வாரா எழுத்துக்கள் எவை? ஈறுநிலைச்சூத்திரத்தில் உயிரெழுத்தை முற்கூறியதன்றிச் 'சாயுபுகா' மெனப் பிற்கூறுவானேன்?
4. பன்ட்ப்பகுதி ன்காரப்பட்டுப்புணரும் பதப்புணர்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றுகூறத் தனித்தனி யுதாரணம் தருக.
5. மொழியியல் லென்னுது பதவியலெனப்பெயர்கூறித்தது ஏன்?
- II. 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதிகள் விசுகுதிமுதலியவற்றோடு புணரும் போது பலவித வேறுபாடடையுமென்பதற் கறிகுறியாகஊர் துதாரணம் தருக.
2. இ, அம், அல், இவ்விசுகுதிகள் குறிக்கும் பொருள்களில் ஒவ்வொன்றுகூறத் தனித்தனி மூன்றுதாரணம் தருக.
3. எதிர்கால விடைநிலைச்சூத்திரத்தில் இவை சிலவில என்ற தற்குப் பொருள்கூறி அவற்றிற்கு துதாரணங்களு மெழுதுக.
4. "பெதுப்பெய ருயர்திணைப் பெயர்க ளீற்றமெய், வலிவரி னியல்பா" மென்றும் "ஆவியாமுன்வன்மைமிகா" வென்றும் பகுத்தோதுவானேன்?
5. "னல முன றனவு" மென்ற சூத்திரத்தில் "ஆயுங்காலே" என்றதன லறியப்படுவது என?
- III. 1. தன்வினைபைப் பிறவினையாக்குமா நெங்கனம்? அவ்வினை டுக்கும் பெதுவாகிய பகுதி யிரண்டு தருக.
2. எலும்பிசம்பழம், வெவ்வேறு, நானாழி, குடநாடு, குரக்கினம், எருத்துமாடு, அன்னுகண்டான், வேற்படை, இவை எவ்வெச்சூத்திரங்களில் எவ்வவற்றிற்கு துதாரணமாகும்?
3. இயுகுதிணைப்பொதுவினை, இயுகுதிணைமுக்கூற்றொருமை, உள்பாடலத்தன்மைப்பன்மை, இவை எவை?
4. முக்காலத்திற்கும்வரும் வினையெச்சம் எது? எப்படி?

5. தன் வினைமுதல்வினையைக்கொண்டு முடியும் வினைவேச்சங்கள் யா? ஏவலுக்கும் வியங்கோளுக்குமுள்ள வேறுபாடியாது?

1V. கீழ் வருவனவற்றிற் கொவ்வோ ருதாரணம் தருக.

1. செய்வினைக்கும் செய்ப்பாட்டுவினைக்கும் பொதுவினை
2. உடன்பாட்டுக்கும் எதிர்மறைக்கும் பொதுவினை
3. செயப்படுபொருள்கொண்ட பெயரெச்சம்
4. திரிபினைக்கப்பொருள்கொண்ட ஆறனுருபு
5. ஏதுப்பொருள்கொண்ட ஐந்தனுருபு
6. பொருளாகுபெயர்க்கும் தானியாகுபெயர்க்கும் எதிரிடையாகிய ஆகுபெயர்கள்.

- V. 1. பண்பு, உவமை, உம்மை, இவை எவ்வெவைபற்றி வரும்?
2. ஆகுபெயர்க்கும் அன்மொழித்தொகைக்குமுள்ள வேறுபாடென்ன?
3. பலபொருள் கலந்துவருகையில் எவ்வெவற்றால் ஒரு முடிவைப் பெறும்? உதாரணம் வேண்டும்.
4. எவ் வெவைபற்றிப் பால் திணைக ளிழுக்கினு மியல்பாகும்?
5. ஏ, ஓ, உம், என்னு மிடைச்சொற்கள் எவ்வெப்பொருள் பற்றி வரும்? மொழிமாற்று, கொண்டுகூட்டுப்பொருள் கோள்களுக்கு உதாரணம் தருக.

இண்டர்மீடியேட் வகுப்பு.

3. வியாசம்.

பரீட்சைகர்:—K. C. வீரராகவையா M.A., L.T., F.C.S.,

1921-22 மார்ச்சுமீ 56 சனிக்கிழமை பிற்பகல் 4½-5½

[அம்சம் 30.]

பின்சூறித்த விஷயங்களில் யாதேனுமொன்றைப்பற்றி ஒருவியாசம் எழுதுக.

1. நீர் அறிந்த ஒரு தமிழ்க்கவினின் திறமையும் ஜீவியசரிதையும்;
2. கூட்டுறவுநாயச்சங்கங்களும் ஜனங்களின் செட்டும்;
3. மகாமகவரலாறு;
4. “ஒத்துழையாமை இயக்க”த்தின் நன்மைகளும் தீமைகளும்.

திருக்கச்சிநெறிக்காரைக்காட்டுச்

சோழசிலாசாசனங்கள்.

(ககாஅ-ம் பக்கத்தோடர்ச்சி.)

—:0:—

கோப்பரகேசரிவன்மராகிய ஸ்ரீராமேந்திரசோழதேவற்குயாண்டு அ
ஆவது.

எயிற்கோட்டத்து, நகரம் கச்சிப்பெட்டு திருநெறிக்காரைக்கா
டைய மகாதேவர்க்கு:—

பிள்ளையார் அருமொழிநங்கையார் அதிகாரிச்சி எயில்கோட்டத்து
எயில் நாட்டு சத்திமங்கலத்து “பாலிகிழான் வேங்கடவன்” “நக்க
பிராட்டி” வைத்த திருநெரந்தானிக்கு ஒன்றுக்கும்:—

9. ஊற்றுக்காட்டுக்கோட்டத்து தமனூர்நாட்டு, திருக்காரைக்
காட்டுப்பறம், அவ்வள்ளூர்மன்றாடி “தண்டினப்பாடி” கொண்ட ஆடு
நாற்பத்தேழரையால் திருவேகம்புலல் (ஓர் முகத்தலளவை) நிச்சற்படி
அட்ட கடவநெய் ஆழாக்கும்,

10. மேற்படியூர் மன்றாடி “காளழக்கியன் ஒற்றி” கொண்ட ஆடு
இருபத்திமுன்றேமுக்காலினால் அட்டக்கடவ நெய் ஓர் நாழியால் நிச்
சற்படி (நாள்தோறும்) இரு செவிடரையும் (2-செவிடு)

11. மேற்படியூர் மன்றாடி “பெருமாடன் மோடன்” கொண்ட ஆடு
இருபத்தி முன்றேமுக்காலால் அட்ட நிச்சற்படி அட்டக்கடவநெய் இரு
செவிடரையும் (2-செவிடுநெய்).

ஆக ஆடு தொண்ணூற்றைஞ்சினால் நிச்சற்படி அட்டக்கடவநெய்
உழக்கும் (உழக்கு=கால் (1/2)-படி) இந் நெய் உழக்கும் இக்கோயில் தான
பதிகள் பக்கல் திங்கள்தோறும் (மாதந்தோறும்) அற அட்டி சந்திரா
தித்தவரை செலுத்தக்கடவேகையும், இப்பரிசு சிலாலேகையெய்து
கொடுத்தோம் இவ்வணைவோம், இவர்கள்சொல்ல எழுதினேன்.....

அடிப்படையின் தோடர்ச்சி.

சுவஸ்திபூ: திருமன்னிவளர இருநிலமடந்தையும், பொற்சயப்பா
வையும் சீர்தனிச் செல்வியும், தன்பெருந் தேவியாக்கி இன்புற, நெடுதிய
வாழியுள் இடைதுறை நாடுந், துடர்வனவேவிப்பார்வனவாசியும்
(Vanavasi) சுள்ளிகுழ்மதிட் கொள்ளிப்பாகையும் (Kollippakai)
நண்ணற்கருமுரண் மண்ணைக்கடக்கமும், பொருகடல் ஈழத்தரையாத்தம்
முடியும் (The crown of king of ceylon) ஆங்கவர் தேவியர் ஓங்
கெழில் முடியும் முன்னவன்பக்கல் தென்னவன் வைத்த, சுந்தரமுடியும்
இந்திராரமும், தெண்டிரையீழமண்டல முழுவதும், எறிபடைக்கொள்ள

திருநெறிக்காரைக்காட்டுச்சிலாசாசனங்கள் ௨௦௭

(கோளன் என்றும் பாடும் வழங்கும்). - முறையிற்கூடும், குலதனமாகிய பலர் புகழ்முடியும், செங்கதிர் மாலைபும். சங்கதிர்வேலைத், தொல்பெருங்காவற் பல்பழந்தீவும், செருவிற்கினவில் இருபத்தொருகால், அரசுகளைக் கட்ட பரசராமன், மேவருஞ்சாந்திய மத்திவரண் கருதி, யிருத்திய செம்பொற்றிருத்தகுமுடியும், மாப்பெருந்தண்டாற் கொண்ட கோப்பர கேசரி வன்மரான ஸ்ரீ ராஜேந்திரசோளதேவற்குயாண்டு கக-வது

அரையன் இராஜராஜன் (இவர் ராஜேந்திரசோளதேவரின் தகப்பனாராக இருத்தல் வேண்டும். இம் மண்ணாலகாண்டு பெரும்பேறுபெற்ற இவர் தம் ஜீவிபகாலத்திலேயே தம் மகற்குப் பட்டம்சூட்டி அவனது 11-வது ஆண்டில் ஸ்தலயாத்திரையாக வெளிவந்ததாகத் தெரிகிறது.)

எயிற்கோட்டத்து நகரம் காஞ்சிபுரத்து, திருக்காரைக்காடுடையார் கோவில் வேதாரும் (வேதியரும்) வேதர் சூழவல்லாரொரு சிவயோகியார்க்கு (வேதம்வல்ல வேதியர்கள் புடைசூட்டிநடச்சல்லும் ஒருசிவயோகி-சந்தியாசிக்கு).....வேண்டும் பலவதார்வச நெல்லு அறுபதின் கலமும் கல், பதர், செத்தல் (சாக்நெல்) முளை, மடி, நீக்கி உலகும், பாற்கூலியும் நாங்களைபட்டு திருக்காரைக்காடுடையார் திருமுற்றத்தே கொடுவந்து இக்கோயில் மடமுடையார்வசம் சந்திராதித்தவரை முட்டாமே யறப்பதாகவும், இந்நெல் தண்டவந்தார்க்கு மெய்கண்டு சோறுகொடுப்பதாகவும் இத் தன்மத்திற்கு விரோதநின்றோம் கங்கையிடை சூமரியிடை செய்தார் செய்தபாவம்பட்டு இந்நெல்லு சந்திராதித்தவரை முட்டாமே அறப்பதாக சிலாலேகைசெய்து கொடுத்தோம்.....

நிசத அரிசி பத்தெட்டு குத்தலரிசி இருநாழியும், நெய் யாழாக்கும், சூமமாயத்திற்கு பயறுழக்கும், இட்டு உண்ணவும், முறங்கறிகிடவுஞ் சற்கரை அரைபலமும் (3 பலம்), வாழைப்பழமிரண்டும், புழுக்கு கறி ஒன்று, மிளகு பொடி கறி ஒன்றும், தயிர்க்கிருநாழியும், (2 நாழி தயிர்), வெற்றிலை நாலும் வெறுங்காய் இரண்டும், இப்படி இத்தனையும், இந்நெல்லு பதக்குங்கொண்டு (பத்தெட்டு=பதக்கென்றிருத்தல்வேண்டும்) குத்தி குறைவுள்ளடங்க சந்திராதித்தவரையிலூட்டுவதற்கு நிவந்தஞ்செய்தது.

அறம் அறிவற்க ! அறமல்லது துணையிலலை!!

(ஸ்ரீராஜேந்திரசோழதேவன் தனது 11வது ராஜ்யவருஷத்தில்)

செயங்கொண்டசோழமண்டலத்து, ஊற்றுக்காட்டுக்கோட்டத்து தமனூர்நாட்டு திருக்காரைக்காட்டுத்தேவதானம் அவ்வளூர் ஊரோம் கையெழுத்து.

சோழமண்டலத்து தென்கரை நித்தவிநோதவளநாட்டு, ஆலூர் கூற்றத்து, செம்பங்குடை செம்பங்குடையான் அமுதந்தேவனாகிய இராஜவிச்சாதரவி.... ..

காஞ்சிபுரத்து திருநெறிக்காரைக்காட்டு மடமுடைய திருக்காரைக்காட்டுப்பிச்சன் "கையாலிதேவர்" ஸ்ரீ பண்டாரத்துவைத்த பொன் "ஆத்தாஸசண்டேச்வரதேவர்" பக்கல் நாங்கன்கொண்ட பொன் கழஞ்சி னுக்கு (1 கழஞ்சு பொன்) ஆண்டுவரை அருமொழித்தேவன் மரக்காலால் கலனே தூணி அளந்து தரவுகொள்வோமாகவும்.

இம்முதற்பொன்கொள்வென்றுசொல்லப்பெறாதோமாகவும், இதற்றிறம்பில் தன்மாஸன்முதலாகத் தான் வேண்டுகோவுக்கு நிசதம் கழஞ்சு பொன் தரவும், இட்டதண்டம் மன்றுபாடி சென்று மறுக்கவும், புள்ளிகுத்திவைந்தவும், பெறாதோமாகவும். இப்பாவப்பட்டும், இந்நெல் சந்திராகித்தவரை முட்டாமே அறப்பதமாகவும் சிலாலேகை செய்து கொடுத்தோம்.

ஊற்றுக்காட்டுக்கோட்டத்து தமனூர்நாட்டு அவ்வளூர்ஊரோம் சொல்ல எழுதினேன். குன்றபாக்கிழான், குறைவன்முக்குபாளேன், இவை என்னெழுத்து.

இந்நெல்லுக்கு நிவந்தம் வைச்ச அரையன் இராஜராஜன் என்றாக் கலம் உண்ணும் சிவயோகிக்கு உண்ண இட்ட வெண்கலத்தளிகைகனூல் கம்பனூல் நிறை சுயி (47 பலம்) பலமும், தண்ணீர் ஆட்டப் "பிங்காளம்" தளிகையினூல் கம்பனூல் நிறை உயி (20) பலமும், மாட்டு வங்கனூல், கம்பனூல் நிறை சு(6)பலமும் தரசாட அட்டணைக்கல்கனூல் கம்பனூல் நிறை சுயி (60) பலமும் பூசம் தளிகைகனூல் கம்பனூலநிறை உசு (26) பலமும் இவை

(இதில் கண்ட பதங்கள் பழமையாயிருத்தலினால் பொருள்விளக்க கில்லை.)

காஞ்சிபுரம் அ. நடேசசெட்டி,

85, செட்டித்தேரு,

கின்னக்காஞ்சிபுரம்.

ஸ்ரீ:

சங்கச்செய்யுளில் ஏகாரம் அடுத்த ஒன்றிறுவிளி.

சென்ற சிலமாதங்களாக '13-ம் புறப்பாட்டும் அதன் உரையும்' என்ற நீண்ட ஆராய்ச்சியும், அதனையடுத்து அதன் மறுதலைமுடிவும் வெளிவந்தமை பலரு மறிந்ததே. அவ்வாராய்ச்சி சென்றவருஷத்து மார்சுழி மாநப்பகுதியோடு முடிவெய்தியது.

அதன் சுற்றில் அவ்வாராய்ச்சியாளர் தாம் ஆராய்ந்துகண்ட முடிவுகளாகச் சிலவற்றைக் குறித்தனர். அவற்றிலொன்று, "சங்கநூல்வழக்கின்கண்ணே ஏகாரம் அடுத்த ஒன்றிறுச்சொற்கள் யாண்டும் படர்க்கையாகவே வந்துள்ளன" என்பது. பின்னர் மாசிமாதச் செந்தமிழ்ப்பகுதியில் அதன் மறுதலைமுடிவும் வெளிப்பட்டது. அதில் "இது இக்காலத் தகப்படாதனவும் இறந்தொழிந்தனவுமான சங்கநூல்களெல்லாவற்றையும் ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி யாராய்ந்தறிந்துகொண்ட பின் பன்றி நம்பற்பாலதன்று" என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதற்கட்கூறப்பட்ட முடிவிற்கு இதுவே ஏற்ற சமாதானமாக அமைக்கக்கூடிய தெனினும் சங்கச்செய்யுள்களில் ஏகாரம் அடுத்த ஒன்றிறுவிளியே இல்லாமற்போகவுமில்லை.

தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், "எண்ணிடை யொழிதல் ஏதமிச் சே-சின்னமல்லாக் காலேபான" (146) என்னும் சூத்திரவுரையில் நச்சி னுக்கினியரும் போசிரியரும் மேற்கோளாக எடுத்தாண்டுள்ள பெருந் தேவபாணிச் செய்யுளொன்றுள்ளது. அதனுள் "அளப்பரிய நாள் மறையா ணுணர்ந்து தற் கரியோனே" என ஏகாரமடுத்த ஒன்று விளிப் பொருண்மையில் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இதனைக் கீழே தருகின்றேன்.

- "மணிவிளங்குதிருமார்பின் மாமலரான் னீற்றிருப்பப்
பணியங்குநேமியும்பானிறத்தகரிசங்கும்
இருசுடர்போலிருகத்திலேந்ரியமர்மாயோனும்
பங்கயத்திலுறைலோனும்பாகத்தோர்பகங்கொடிசேர்

செந்தமிழ்

செந்தமிழ்க்கண்ணுதலோ னந்தேருங்கானீயென்பார்க்
கவரவர்தமுள்ள த்ஊ ளவ்வுருவாயல்லாத
பிறவுருவுநீயென்னிற் பிறவுருநீ யேயா
யளப்பரியநான்மறை யானுணர்த்து தற்கரியோனே!

எவ்வுயிர்க்குமுயிரேயாயியங்குதனின் ரொழிலாகி
யவ்வுயிர்க்கண்டங்கியேயுளா துநின்றவினால்
வெவ்வினைசெய்தவையுமுந் துவெம்பிறவிக்கடலமுந் த
வவ்வினையையகற்று துநிற்பது நின்னருளன்றே;

பல்லுயிரும்படைப்பது நின்பண்பன்றேபகவினால்
வல்வினையிலகப் பட்டுவருத்தங்கூருயிர் தம்மை
நல்வினையேபயில்வித் துநடுக்கஞ்செய்பகைநீக்கி
யல்லவாயமுந்தாமலகற்றுவது மருளன்றே;

அழிப்பது நின் ரொழிலன்றேயரைந்தா லுமுயிரொல்லா
மொழித்தவற்று ளுணர்வுகனையொருவாம லுடனி அத்திப்
பழிப்பின்று ப்பலகா லுமிப்பரிசேபயிற்று தவிண்
அழிப்பது வழில்லையாலாங்க ளுவுமருளன்றே;

உள்வியாற்றிவிதிவழியொழுக்கிய
தாழ்விடந் தணர்த்தம்வினையாயினே;

வினையினீங்கிவிழுத்தவஞ்செய்யு
முனைவர் தமக்குமுத்தியாயினே;

இலனெனவிக்கழந்தோர்க்கிலையுமாயினே
உளனெனவுணர்ந்தோர்க்குளையுமாயினே
உருவுருவென்போர்க்கவையுமாயினே
பொருவறவிளங்கிப்போதமாயினே;

பானிறவண்ணநீபனிமதிக்கடவுணீ
நீநிறவுருவுநீநிறமிசுகனலிநீ
யறுபுகவொருவநீயானிழற்கடவுணீ
பெறுதிருவுருவுநீபெட்பனபிறவுநீ;

சங்கச்செய்யுளில் ஏகாரமடுத்த ஒன்றிறுவளிளி உகக

மண் னுநீவிண் னுநீமலையுநீகடலுநீ
எண் னுநீயெழுத்துநீயிரவுநீபகலுநீ
பண் னுநீபாவுநீபாட்டுநீதொடருநீ
அண்ணாநீயமலநீயருளுநீபொருளுநீ;

ஆங்க,

இணையபாகியவிறைவசின்னடியிணை
சென்னியின்வாங்கிப்பன்னாள்பாவுதும்
மலர் தலையுலகின்மன் னுயிர்க்கெல்லாம்
நிலவியபிறவியைநீத்தல்வேண்டி
முற்றியபற்றொடுசெற்றநீக்கி
முனிமையாக்கியமுலா முத்தியை
மயலறவளித்தநின்மலரடி
யரியவன்றாயினிற்றெறவே.”

இஃது எட்டடித் தாவுந் தரவிற்பாகம்பற்றிய நான்கடித்தாழிசை
பன்றும் ஈரடியிரண்டும் ஓடிநான்கும் இருசீரெட்டும் ஒருசீர் பதினாறு
பாகிய நால்வகையெண்ணூற் தனிச்சொல்லும் எட்டடிச் சரி தகமும்
பற்ற தலையளவுவண்ணகப் பெருந்தேவபாணி.

இச்செய்யுள் வாக்கின்போக்காலும் பிறகுறிப்புக்களாலும் சங்கத்
நான்றோர்செய்யுட்களு ளொன்றென்றே கருதப்படுகின்றது. இன்ன
நாலேச்சார்ந்ததென்றநியமுடியா திருத்தலே இதன் பழமையை நன்கு
பொளக்கும். இச்செய்யுள் இறந்தொழிந்த எத்துணையோ நூல்களிலொன்
பற்றுகரியதாகும்; ஆகவே “சங்கநூல்வழக்கின்கண்ணே ஏகாரம் அடுத்த
ஒன்றிறுவளிளி யாண்டும் படர்க்கையாகவே வந்துள்ளது” என்னும் முடிபு
நிலைபா தாயிற்று.

T. N. அப்பழையங்கார்,

மதுரை.

சிறைவிடந்தாதி.

[குறிப்பு:—சிறைவிடந்தாதிபென்னும் இந்நூல் என்னிடமுள்ளதோ ரேட்டுப்பிரதியிலுள்ளது. இது சொற்கவை, பொருட்சுவை, பத்திச் சுவைகளுடன் நூறுவிருத்தப்பாக்களால் வெவ்வேறுசந்தங்களில் அந் தாதித்தொடராகத் திருச்சென்னூர் முருகப்பெருமானீது பாடப்பட்ட தொரு பிரபந்தம். பல்லாண்டுகட்குமுன் வெளிவந்துள்ள இது, இப் பொழுது யாங்கனும் கிடையாமையானும் ஒரே பிரதியே யுள்ளமையானும் ஏட்டுப்பிரதி சிதிலமடைந்துபோகுமுன் பாதுகாக்கப்படுத லவசியமாகலானும், தனியேபுத்தகமாகப் பதிப்பித்தற்கு ஒப்புநோக்கிச் செப்ப னிடவேறுபிரதிகள் கிட்டாமையால் ஏட்டிலுள்ளவாறே செந்தமிழ்ப்பத் திரிகைமூலம் வெளியிடப்படுகிறது. பிரதிகள்வைத்திருக்குந் தமிழ்பி மாணிகள் சங்கத்திற்குக் கொடுத்ததுவுவாயின், பரிசோதித்துப் பின் புத்தகரூபமாக வெளியிடற்குச் சாதகமாகும். இந்நூலாகிரியர்வரலாறு முதலியன தெரியவில்லை. செய்யுண்முடிவிற பாண்டியன்சிறையிலகப் பட்டுக் கோனேரிப்புலவன்பாடிய சிறைவிடந்தாதிபென் றெழுதியுள்ளது.]

நூல்.

பூவருபொலன்கழற்குமரன்பொன்னவிர்
சேவடிப்பயிமலர்ச்சிந்தைசேர்ப்பினூர்
தாவருங்கொடிமதிற்செந்திற்சாரினுங்
காவருங்கடவுளரசுகைக்கொள்வார்.

(க)

வார்கடற்புவியினிற்பிறந்துமாண்டுபோய்ப்
போர்கெழுமறலிகைப்புருவர்பூங்கழற்
சீர்கெழுமறுமுகற்சிந்தைசெய்கிலார்
பார்கெழுபிறவியுட்பட்டமாக்களே.

(உ)

கள்ளுறுநூலுமலரிதைத்துக்கைதொழு
துள்ளுறுமுருகனைபொருங்குநோக்கிலீர்
வள்ளுறுசூற்படைமறவிதென்புலந்
தள்ளுறுமொருவழியெவ்வன்சாற்றுவிர்.

(ங)

சாற்றுவிர்சாவணன்றண்ணந்தாமரை
போற்றுவிர்நிம்மையிற்புரிந்திவினை
மாற்றுவிர்செந்தின்மான்முருகனைன்றுரு
வேற்றுவிர்பிறப்பிறப்பிரண்டுந்திரவே. (ச)

வேதநாலுபரிடம்மிரிக்கொணப்பொரு
ளோதிவாய்விடுத்தெயித்துவைக்கொணப்பொரு
ளாதிராயகற்கறிவறிவிக்கும்பொருள்
சோதியாறெழுத்தொடுதோன்றுமோர்பொருள். (ரு)

பொருளைனப்பலபெருஞ்சமயம்போக்குறு
மநுளுறுமாக்களுக்களித்தவான்பொருட்
கருள்வதுநின்சுழற்மலமல்லவோ
தெருண்மறைமுறைகொழுசெந்திலெந்தையே. (சு)

எந்தையேமுழுமறையினாக்கும்பல்லுயிர்த்
தந்தையேமுழுமுதருமேமுதன்
முந்தைநான்முசுன்றொழுமுதல்வயாலுடைச்
சிந்தையேதுயர்னுடைத்தருளிச்செய்வையே. (எ)

செய்வதொன்றறிகிலென்செழுமென்போதுதாட்
பெய்வதொன்றறிகிலென்பேதையேன்சுடர்
வைதிகழ்வேற்படைமுருகவன்றனை
கொய்தெனக்கிரக்கியாட்கொள்ளவேண்டுமால். (ஏ)

வேண்டியவடியவர்க்குதவிவெவ்வினை
மாண்டறத்துடைத்தருள்வழங்கிக்காக்குமாற்
காண்டகுமறுமுக்கடவுள்செம்மணித்
துண்டொருபன்னிருதோளின்நிண்மையே. (ஊ)

நிண்மைசாலமரவைச்சிறைவிடுத்தநின்
றண்மைசால்கருணையிற்றயியர்க்கேதெனு
முண்மைசார்ந்துதவுநியொருவனேபெரு
வண்மைசார்சுறக்கொடிவள்ளிகேள்வனே. (கூ)

வேறு.

வள்ளிக்காருயிர்க்கொழுநனைக்கொழுங்கதிர்வடிவேலைப்
புள்ளிச்சேவலங்கொடியினைத்தனைந்தொறும்புகழாதார்
கொள்ளிச்சூர்விழிக்கூற்றுலன்றென்புலக்கொடும்பேழ்வா
யள்ளற்றீநிரயப்பெரும்படுகுழியகழ்வாரே. (கக)

அகமுமர்கலிப்புணரிமண்ணளப்பினுமரும்பாவி
யிகழ்பெரும்பிறப்பெண்ணிலவெண்ணிலவினையோனே
மகாவாரிதிமாமுதறுணிபடநெடுவானேர்
புகழவேறெடுத்தனையவர்க்கருண்மழைபொழிந்தீதானே. (கஉ)

பொழிந்தநின்பெருங்கருணைபெற்றுணர்கிலைப்புலைவாழ்க்கை
யொழிந்தநின்றுருத்தொண்டிபெற்றுய்கிலனுய்வேனோ
சுழிந்துமுப்புரங்கடிந்தவற்கருமறைத்தொடர்காட்டி
மொழிந்தசெந்திலெம்பரமனையறுமுகமுருகோனே. (கங)

முருகசுந்தாகுருபாவறுமுகமுதல்வாமான்
மருகவென்பவர்க்கிம்மையுமஅமையும்வழுவாதார்
நிருகுலெள்ளெயிற்றழல்விழிச்சூருயிர்சினவாயார்
பருகும்வேற்படைதுடைப்பதுபழவினைப்பகையன்றே. (கச)

பகையும்பாவமும்பழவினைத்தொடர்ச்சியும்பகையான
மிகையும்வெந்திறலந்தகன்சீற்றமும்வெருவேனான்
முறைமென்கண்ணிபன்சூருபானறுமுகமுருகேசன்
சிகையஞ்சேவலங்கொடியலாற்சீந்தியேன்சிறியேனே. (கரு)

சிறுமையெய்தினுந்தீவினையெய்தினுஞ்சிறியேன்
வறுமையெய்தினும்வாழினுமறப்பேனாமலர்த்தா
ளுஅபெரும்பொருளுநர்த்தாமோங்காரவுள்ளொளியே
யறுமுகப்பெருங்கடவுளேயமர்நாயகமே. (கசு)

அமர்வேந்தனுமசம்புறுபசும்பொனாட்டவருங்
கமலயோனியுமின்னமுங்கதிகொடுத்தயர்ந்தார்
விமலவேற்படைவிடுத்தவெஞ்சூர்கிளைதடிந்த
குமாபண்ணிருதடம்புயக்குன்றுடைக்களிநே. (கசா)

சுளி அமுர் தியுமொரு தணிக்கவி கையுங்கணக்கிற்
 குளி அபல்லியப்பெ நக்கமுங் குணிப்பது குணிப்பொ
 வெளி அம்வெள்ளெயி நற்றந்தகற்குத்தியமவெருவா
 தொளி அவேற்படைமுருகனைன் னுணர்ந்துரைத்திருமே. (க௬)

இருக்குமெப்பெருஞ்சமய நூல்யாவையுமெடுத்துப்
 பெருக்குமப்பொருணின் றிருப்பெயரலாற்பெறுமே
 திருக்கைவேற்படைச்செல்வனேசெந்திலெம்பெருமான்
 மருப்பிந்துணர்க்கடம்பனேவள்ளிநாயகனே. (க௭)

வள்ளைவார்குழையாகதப்பசுங்கொடிபயந்த
 பிள்ளையேபெருநான்மறைப்பெறலருஞ்சிறப்பே
 கள்ளைவார்பொழிற்சுழைமுழுவனங்கடவுள்
 வெள்ளைவாரணற்களித்ததின்வேற்படைக்கபயம். (உ௦)

வேறு

படைவேல்கொண்டனையதடங்கருநெடுங்கண்மடமகளிர் பிணமென்கொக்கைப்
 புடைபோய்வுணர்வுடையேற்குன று திரத்தாளலாபுநலு முண்டே
 கடைபோயமுறுக்கெயிற்றுக்கருந்தலைக்குருயிர்குடித்துக்கணன் றுவாகைத்
 தொடையாலின்பொருநெடுகிலலோய்செந்நிரகர்ச்சுநதிவாழ்வே. ()

சுருதிபிணமாகமந் தந்தலையங்குப்புடைநூலின் சொல்லின் சொல்லிக்
 கருதவரும்பொருளின்துங்கடைமுறைபோய்நீயாதல்காண்பொன்றான்
 புருகருபரமுமமுளரிநினைதருமாறுமுக்கனையோன்
 மருகின்கொருநிலையெவாளப்பம்மலரோற்குமயங்கிற்றன்றே. (உ௨)

யாங்காதபுதுமுளரிமலராறு திருமுடிமுடலர்ச்செவ்வாயுஞ்
 சயங்காணுநெடுவேலுந்திரக்காமுக்கொழுமாறுதருமாறுண்டே
 கயங்காறுவலுநவையினமே திருவள்ளைப்பக்கயவாய்வானை
 பயங்காவுருகண்டு களுந்திரைகிழியவுமுதசெத்திப்பதியினனே. (உ௩)

நான்கிணானந்தபொருளாகிப்பொருளிருக்குநடுவானகி
 யுனையுபிரகியுயிர்க்ரயிராயுயிப்புக்குமொருவனாகித்
 தேனாகிச்சுவைபொருளே றுங்கரந் தநின்றசிறுவாதேவர்
 கோரையுடரிவேற்குமரவுநையெவ்வண்ணங்குறிக்குமாமே. (உ௪)

குறியார்பொற்பணிமுளரித்தண்டையந்தாளாநிரண்டுகுலத்தோனோக்கி
யறியார்தின்நிருநாமநினைந்துருகியமுதமுதுபிதற்றாரந்தோ
வெறியார்பைந்துணர்க்கடம்பநறுந்தாரோய்செந்திலவந்தவிமலனேபுன்
பொறியாளர்கொநிரயப்படுகுழிக்காளா தல்கண்டுபொறுக்கிலேனே. ()

பொறுத்தாலுநினதடியாரடிக்கமலமொருசிறிதுபொருமைகூர்ந்து
கறுத்தாலுநினதடியார்க்காட்பட்டாற்குறித்திருகண்கறுத்துச்சீறி
வெறுத்தாலுநினதடிமைவேண்டாராவேற்படையோப்பிரிநீர்க்கங்கை
செறுத்தாரமுடிபுணந்தசிவபெருமானுவந்தளித்தசெந்தில்வாய்வே. ()

(தொடரும்)

சு. நல்லசிவனப்பிள்ளை,
உதவியுபாத்தியாயர்,
தமிழ்ச்சங்கக்கலாசாலை, மதுரை.

மதிப்புரை.

தமிழிலக்கணம்; (இரண்டாம்பகுதி)—இது மல்லாகம் சன்னாகம் உதவிவித்யாதர்சி நூமத், பொன்னையா அவர்களால் ஆங்கிலகலாசாலை களில் ஆரத்தரத்திற் கற்கும் மாணவர்களைக் குபகாரமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதில் சொல்லிலக்கணத்தள், பெயர், வினை, இடை, உரி இயல்களின் சொல்லும் இலக்கணங்களைச் சூத்திரங்களின் பிழப்பது பக்கத்துட் கூர்க்கிவிளக்கியும், எழுந்திலக்கணத்துள், எழுந்தியல் பத விபலயளிற் சொல்லுமிலக்கணங்களைச் சூத்திரங்களோடு அறுபதபக்கத்தில் எரித்து விளக்கியும், ஒவ்வொருபொருளில்லையும் பற்பலவிருதி களுக்கும் புதிய உரைச்சூத்திரங்க வியற்றியும், உதாரணங்களை அட்ட வணையிலடைத்துக் காட்டியும், அப்பியாசவினாக்களமைத்தும் தெளிவுறக்காட்டியிருப்பது மிகவுந் பாராட்டத்தக்கது. இதைப்படிப்பவர் களுக்கு நன்றூல் படிபுத்தற்கு வேண்டிமள்ளான தமிழிலக்கணவுரைச்சி யுண்டாகுமென்பதற் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

ஆயினும், நம் தமிழிலக்கணநூல்களின் நென்றுதொட்டுப்பயின்று வரும் எழுத்துச் சொல்லிலக்கணப்பயிற்சி முறைபை முன்பின்குற மாற்றியும், பொருளிடங்காலஞ்சினைநொழில் என்னு மறுவகைப் பெயர்களுள் இடப்பெயர் காலப்பெயர்களைப் பெருட்டெயுருளடக்கி நால் வகைப்பெயரென காட்டியுமிருக்கும் இன்னொருவன் புதிய வேறுபாடு களையும், பொருட்கள் என்பதுபோலும் புதியசொல்வழக்கினையும் கொண்டிருப்பது பொருந்தியதாகத் தோன்றவில்லை. இவற்றை விலக்கிப் பழையமுறையைத்தழுவி டெழுதித் தக்க பன்டிதர்களுடைய நன்மதிப் போடு பிழைதிருத்தமும் சேர்த்திருந்தற் பெரிதும் நலமாயிருக்குமென் றெண்ணுகிறேன்.

பத்திராசீபர்.